

Ghid privind transferul persoanelor condamnate între România și Norvegia

Proiect finanțat prin Granturile SEE și Norvegiene 2009-2014,
în cadrul Fondului Bilateral la Nivel Național.

www.eeagrants.org

www.eeagrants.ro

norwaygrants.just.ro

MINISTERUL JUSTITIEI

DIRECTORATUL SERVICIILOR
CORECȚIONALE NORVEGIENE

Marielle Kvalheim Gunnarsen
Kjersti Lehmann

Mariana Radu
Dana Maria Roman
Delia Luiza Gabriela Motîngă

**Ghid privind
transferul persoanelor condamnate
între România și Norvegia**

Cuprins

Prefață	6
1. Introducere	7
2. Vedere de ansamblu asupra tratatului bilateral	8
2.1. Conținut și elemente specifice	8
2.2. Legislația națională de implementare	8
2.2.1. Legislația română	8
2.2.2. Legislația norvegiană	8
3. De ce să transferăm persoanele condamnate?	9
3.1. Reabilitare și reintegrare	9
3.2. Interese umanitare	9
3.3. Considerații practice	9
3.4. Motivații multiple	9
4. Sistemul de drept penal	10
4.1. România	10
4.1.1. Sancțiunile de drept penal	10
4.1.2. Instanțele de judecată române	10
4.1.3. Independența instanțelor judecătorești	10
4.2. Norvegia	11
4.2.1. Sancțiunile de drept penal	11
4.2.2. Instanțele de judecată norvegiene	12
4.2.3. Independența instanțelor judecătorești	13
4.3. Sistemul corecțional	13
4.3.1. Sistemul corecțional român	13
4.3.2. Sistemul corecțional norvegian	14
5. Terminologie	15
5.1. Condamnare	15
5.2. Recunoașterea unei hotărâri	15
5.3. Legătura cu statul de executare	15
5.4. Expulzarea	16

6. Cerințe pentru transfer	17
6.1. Hotărâre judecătorească definitivă	17
6.1.1. Hotărârea judecătorească definitivă în conformitate cu legislația română	17
6.1.2. Hotărârea judecătorească definitivă în conformitate cu legislația norvegiană	17
6.2. Perioada rămasă de executat	17
6.3. Dubla incriminare	18
6.4. Acordul în România și Norvegia	18
6.5. Consimțământul persoanei condamnate	18
6.6. Drepturile fundamentale	19
6.7. Sănătatea mintală	19
7. Procedura de transferare	20
7.1. Cererile și răspunsurile	20
7.2. Termenul pentru luarea deciziei	20
7.3. Costuri	20
7.4. Procedura de decizie	20
7.4.1. România ca stat de executare	20
7.4.2. România ca stat emitent	21
7.4.3. Norvegia ca stat de executare	22
7.4.4. Norvegia ca stat emitent	22
8. Transferarea persoanei condamnate	23
9. Aspecte posteroare transferării. Efecte	24
9.1. Legea care guvernează executarea pedepsei	24
9.1.1. România	24
9.1.2. Norvegia	24
9.2. Legea care guvernează liberarea condiționată	24
9.2.1. Liberarea condiționată în România	24
9.2.2. Liberarea condiționată în Norvegia	25
9.3. Regula specialității	25
9.4. Încheierea executării pedepsei	25
9.5. Informații	26
9.6. Amnistia, grațierea și revizuirea hotărârii	26
10. Autorități competente	27
10.1. Autoritatea competentă română	27
10.2. Autoritatea competentă norvegiană	27

Anexe	28
I. Tratatul dintre România și Regatul Norvegiei privind transferarea persoanelor condamnate	30
II. Enumerarea legislației relevante	51
III. Studii de caz	52
IV. Diagrama procedurilor conform tratatului bilateral	53
V. Date de contact ale autorităților competente	57

Prefață

O lume globalizată se confruntă cu o mobilitate și o migrație crescânde. Astfel, cooperarea judiciară devine din ce în ce mai mult o cerință esențială pentru gestionarea problemelor legate de urmărirea și condamnarea infractorilor de altă naționalitate.

Cetățenii străini condamnați se confruntă frecvent cu dificultăți cum ar fi barierele lingvistice, culturi și obiceiuri diferite, precum și absența legăturilor cu rudele. Mai mult, obiectivul reabilitării și reintegrării sociale este în mod evident subminat de faptul că majoritatea cetățenilor străini condamnați nu au legături cu statul de condamnare.

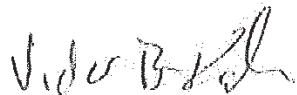
În vederea consolidării cooperării în materia transferării persoanelor condamnate, și de asemenea ca o recunoaștere a bunelor relații între ambele state, România și Regatul Norvegiei au semnat Tratatul între România și Regatul Norvegiei privind transferarea persoanelor condamnate în septembrie 2010.

În scopul facilitării transferării persoanelor condamnate, tratatul ia în considerare tendințele moderne de criminalitate și politică penală. Prevede o procedură simplificată și rapidă, de natură să fie mai puțin împovărătoare decât cea prevăzută în Convenția Consiliului Europei asupra transferării persoanelor condamnate (1983).

Tratatul bilateral prezintă o deosebită importanță, fiind așteptat un progres în materia transferării persoanelor condamnate între România și Norvegia.

Scopul acestui manual este de a consolida și îmbunătăți cooperarea între autoritățile judiciare din cele două țări și de a facilita o aplicare intensificată și mai eficientă a tratatului. Sperăm că manualul va permite practicienilor să acționeze mai eficient și mai rapid. Acesta urmărește să le furnizeze un instrument care să ofere răspunsuri imediate în ceea ce privește tratatul bilateral, precum și să ofere soluții practice la dificultățile și obstacolele pe care le-ar putea întâmpina.

Oslo/București, iunie 2014

Vidar Brein-Karlsen
Secretar de stat
Ministerul Justiției și Siguranței
Publice Norvegia

Dr. Simona Maya Teodoroiu
Secretar de stat
Ministerul Justiției România

1. Introducere

Acest manual este destinat să fie utilizat de către toți actorii implicați în transferarea persoanelor condamnate între România și Norvegia, inclusiv judecători, procurori, personalul din cadrul penitenciarelor, din cadrul autorităților competente, precum și alte persoane interesate sau active în acest domeniu. Manualul a fost creat cu intenția de a familiariza specialiștii români și norvegieni cu dispozițiile tratatului și de a le oferi o vedere de ansamblu completă a aplicării acestuia. Poate fi utilizat în varii contexte, atât ca document de referință cât și ca material de perfecționare.

Elaborarea acestui manual a fost inspirată de standardele și recomandările Consiliului Europei¹ și Organizației Națiunilor Unite² privind transferarea internațională a persoanelor condamnate. Necesitatea unui text standard cuprinzând informații practice cu privire la tratatul bilateral a fost simțită imediat după intrarea sa în vigoare, cu scopul de a optimiza aplicarea sa efectivă.

¹ http://www.coe.int/t/dghl/standardsetting/pc-oc/Standards_transfer/Recommendations_en.asp

² Handbook on the International Transfer of Sentenced Persons (2012)
https://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/11-88322_ebook.pdf

2. Vedere de ansamblu asupra tratatului bilateral

2.1. Conținut și elemente specifice

Tratatul dintre România și Regatul Norvegiei privind transferarea persoanelor condamnate (în continuare tratatul) a fost semnat la Oslo la data de 20 septembrie 2010. După parcurgerea procedurilor interne necesare, tratatul a intrat în vigoare la data de 24 februarie 2012.

Dispozițiile tratatului bilateral înlocuiesc Convenția Europeană asupra transferării persoanelor condamnate din data de 21 martie 1983 și, din perspectiva României, fac parte din dreptul intern.

Norvegia și România au decis să încheie tratatul pentru a asigura o mai bună administrare a justiției, prin transferarea persoanelor condamnate, cu scopul de a realiza reabilitarea socială a acestora.

Tratatul bilateral stabilește reguli de bază conform cărora autoritățile române sau norvegiene recunosc o hotărâre și pun în executare o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate. Tratatul se bazează pe dispozițiile *Deciziei cadru a Consiliului nr. 2008/909/JAI din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană*.

Tratatul se aplică în exclusivitate în cazurile în care persoana condamnată se află pe teritoriul statului emitent. Mai mult, tratatul se aplică doar în ceea ce privește recunoașterea hotărârilor și punerea în executare a pedepselor și măsurilor privative de libertate dispuse pentru o perioadă determinată sau nedeterminată. Faptul că, în afară de măsura privativă de libertate, a fost aplicată o amendă sau a fost luată măsura confiscării, fără ca acestea să fie plătite/puse în executare, nu prezintă relevanță și nu intră în domeniul de aplicare a tratatului.

Tratatul nu va avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor de drept prevăzute de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

2.2. Legislația națională de implementare

2.2.1. Legislația română

Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală transpune instrumentele juridice multilaterale și bilaterale la care România este parte în dreptul intern. Această funcțiune este ilustrată de art. 4 din lege.

Tratatul a fost ratificat prin Legea nr. 296 din 21 decembrie 2011, publicată la data de 16 ianuarie 2012.

2.2.2. Legislația norvegiană

Legea privind transferarea persoanelor condamnate din 20 iulie 1991, nr. 67 (în continuare legea privind transferarea persoanelor condamnate) constituie baza legală pentru orice acord multilateral sau bilateral încheiat de Norvegia, în materia transferării persoanelor condamnate.

3. De ce să transferăm persoanele condamnate?

3.1. Reabilitare și reintegrare

Scopul tratatului, evidențiat încă de la început și afirmat în cuprinsul întregului text, este facilitarea reabilitării sociale și a reintegrării persoanelor condamnate; scopuri care sunt mai ușor de atins când pedeapsa este executată în statul în care persoana condamnată urmează să fie pusă în libertate. Aproximarea de familie și prieteni, înțelegerea limbii și a culturii sunt toți factori importanți în procesul de reabilitare a persoanei condamnate.

3.2. Interese umanitare

Drepturile fundamentale ale persoanei condamnate trebuie să fie în mod continuu urmărite și respectate, iar procedura de transferare trebuie să fie efectuată cu respectarea principiilor de egalitate, echitate și caracter rezonabil, astfel cum au fost definite și în Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

3.3. Considerații practice

Există o serie de linii directoare care urmează să fie avute în vedere într-o procedură de transferare, cele mai importante fiind următoarele:

- Recunoașterea hotărârii străine într-o cât mai mare măsură, în limitele permise de legea națională;
- Interdicția de a transforma o pedeapsă privativă de libertate într-o sancțiune pecuniară;
- Necesitatea neagrării situației persoanei condamnate;
- Instanțele din statul de executare sunt ținute de descrierea faptelor, astfel cum rezultă din cuprinsul hotărârii pronunțate în statul emitent;
- Deducerea integrală a detenției executate în statul emitent.

3.4. Motivații multiple

În multe cazuri, transferarea unei persoane condamnate este întemeiată pe multiple motive, în afară de necesitatea de a executa pedeapsa în statul al cărui cetățean sau rezident este.

Transferarea poate fi deveni necesară pentru motive personale (ex. familiale), probleme de sănătate, sau în vederea asigurării prezenței în fața unei autorități judiciare. În această din urmă situație, o deosebită atenție trebuie acordată aplicării principiului specialității. Opinia persoanei condamnate urmează să fie luată în considerare în toate cazurile, chiar și atunci când consimțământul persoanei condamnate nu este obligatoriu.

4. Sistemul de drept penal

4.1. România

4.1.1. Sancțiunile de drept penal

Tipurile de pedepse prevăzute de codul penal român sunt următoarele:

- Pedepse principale (detențiunea pe viață, închisoarea și amenda);
- Pedepsele accesorii (interzicerea unor drepturi pe durata executării pedepsei);
- Pedepsele complementare (interzicerea unor drepturi după ce executarea pedepsei s-a încheiat)

Limitele generale ale pedepsei cu închisoarea sunt între 15 zile și 30 de ani. Vârsta răspunderii penale este la 14 ani. Răspunderea penală este limitată între 14 și 16 ani, condiționată de existența discernământului făptuitorului. Legea prevede măsuri educative speciale pentru minori, împărțite în 2 categorii: măsuri care nu implică privarea de libertate și măsuri care implică privarea de libertate. Această din urmă categorie include internarea într-un centru educativ și internarea într-un centru de detenție.

4.1.2. Instanțele de judecată române

Puterea judiciară este exercitată prin Înalta Curte De Casație și Justiție și celelalte instanțe desemnate prin lege. Prerogativele Ministerului Public sunt exercitate de către procurori, organizați în parchete, potrivit legii. Parchetele funcționează pe lângă instanțe, conducând și supraveghind urmărirea penală efectuată de către organele poliției judiciare, conform legii.

Instanțele sunt următoarele: a) Înalta Curte de Casație și Justiție; b) Curțile de Apel - 15; c) Tribunalele – 42; d) Tribunalele specializate – 4 (Tribunalul de minori și familie Brașov, Tribunalul Comercial Argeș, Tribunalul Comercial Cluj, Tribunalul Comercial Mureș); e) judecătorii - 176; f) Instanțe militare: (i) tribunale militare (ii) Tribunalul militar teritorial București (iii) Curtea Militară de Apel București – 1.

Înalta Curte de Casație și Justiție este organizată în 4 secții: Secția I Civilă, Secția a II-a Civilă, Secția Penală, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal și Secțiile Unite, fiecare având competențe distincte.

Curțile de apel au personalitate juridică, fiecare având în circumscripția sa teritorială mai multe tribunale și tribunale specializate.

La nivelul fiecărei curți de apel, a fost desemnat un judecător responsabil pentru activitatea de cooperare judiciară internațională în materie penală. Situația este similară la nivelul parchetelor de pe lângă curțile de apel.

În circumscripția teritorială a fiecărui tribunal sunt cuprinse toate judecătoriile din județ sau din municipiul București.

Cooperarea judiciară internațională în materie penală este reglementată distinct, prin lege organică, care cuprinde și dispoziții procedurale. Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial n. 377 din 31 mai 2011 a fost modificată prin trei acte normative succesive: legea nr. 224/2006, legea nr. 222/2008 și legea nr. 300/2013. Modificările aduse prin legea nr. 300/2013 au ținut cont și de dispozițiile noului cod penal și ale noului cod de procedură penală.

4.1.3. Independența instanțelor judecătorești

România este o republică constituțională, în care cele trei puteri ale statului sunt separate și independente: legislativă, executivă și judiciară. Principiul independenței justiției, ca funcție publică, este înscris în

Constituție (art. 126 alin. 1), afirmând că justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Acest principiu este de asemenea reflectat în art. 124 alin. 3, care prevede că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Se observă că acest principiu se prezintă sub două aspecte: independența instituțională și independența judecătorilor. Independența justiției față de orice influențe politice sau executive garantează imparțialitatea actului de justiție și o aplicare efectivă a autorității lucrului judecat. Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției.

4.2. Norvegia

4.2.1. Sancțiunile de drept penal

Codul penal general norvegian din 22 mai 1902, n. 10 (în continuare codul penal) prevede următoarele pedepse ordinare:

- Închisoarea;
- Închisoarea preventivă (închisoarea pe durată nedeterminată)³;
- Detenția (în prezent abrogată);
- Munca în folosul comunității;
- Amenda;
- Decăderea din unele drepturi (drepturile constituționale ale unei persoane nu îi pot fi retrase niciodată ca urmare a unei condamnări penale).

Minimul pedepsei cu închisoarea este de 14 zile. Maximul pedepsei este de 30 de ani (pentru infracțiuni de genocid, crime de război și crime împotriva umanității). Legislația norvegiană nu prevede detențiunea pe viață. Totuși, teoretic, detenția preventivă poate deveni o pedeapsă pe viață, întrucât poate fi prelungită cu câte 5 ani. Este posibil să fie dispusă condamnarea atât la pedeapsa închisorii cât și la amendă pentru aceeași infracțiune. Dacă amenda nu este plătită, poate fi transformată într-un anumit număr de zile de închisoare. Când o persoană condamnată este transferată, se solicită doar preluarea pedepsei cu închisoarea, conform art. 1 lit. c) din tratat.

Vârsta răspunderii penale este 15 ani. Pentru persoanele care aveau mai puțin de 18 ani la data săvârșirii infracțiunii, pedeapsa cu închisoarea poate fi dispusă doar în anumite cazuri speciale. Pedeapsa închisorii în cazul inculpaților cu vârsta sub 18 ani nu poate depăși 15 ani. În scopul reducerii numărului de tineri din penitenciare, a fost instituită o nouă sancțiune pentru cei cu vârsta între 15 și 18 ani, care au săvârșit infracțiuni grave sau sunt recidiviști. Denumirea acesteia este „pedeapsa pentru tineri” și se bazează pe principiile justiției restaurative. Legea care reglementează această instituție va intra în vigoare în iulie 2014.

Persoanele care la data săvârșirii infracțiunii nu răspund penal din cauza alienației mintale, exp. cu tulburări psihice sau retard mintal, nu pot fi condamnate la o pedeapsă obișnuită, dar poate fi dispus tratamentul psihiatric obligatoriu.

³ Secțiunea 39c. Când o pedeapsă pe termen determinat este considerată insuficientă pentru a proteja societatea, se poate dispune condamnarea la o pedeapsă cu închisoarea preventivă, într-o instituție în subordinea serviciilor corecționale în loc de o pedeapsă cu închisoarea, atunci când sunt îndeplinite condițiile de la alin. 1 sau 2:

1. Infractorul este vinovat de săvârșirea, în formă consumată sau de tentativă, a unei infracțiuni grave, de natură sexuală, lipsire de libertate în mod ilegal, incendiere sau altă infracțiune gravă împotriva vieții, sănătății sau libertății altor persoane, sau pentru punerea în primejdie a acestor drepturi. În plus, trebuie să se considere că există un risc iminent de recidivă. La evaluarea acestui risc, se va da importanță infracțiunii comise sau rămase în fază de tentativă, în special prin comparație cu conduita infractorului și comportamentul său psiho-social. Se va acorda importanță deosebită împrejurării dacă infractorul a comis anterior, ca fapt consumat sau sub formă de tentativă, o infracțiune similară celei din prima sentință.
2. Infractorul este vinovat de săvârșirea, în formă consumată sau tentativă, a unei infracțiuni mai puțin grave, de aceeași natură cu acelea indicate la pct. 1, și a săvârșit anterior, în formă consumată sau tentativă, o infracțiune astfel cum s-a precizat. În plus, trebuie să existe prezumția că există o legătură strânsă între infracțiunea anterioară și cea nouă, și riscul de recidivă astfel cum s-a specificat la pct. 1 trebuie să fie iminent.

4.2.2. Instanțele de judecată norvegiene

Instanțele norvegiene sunt structurate pe 3 niveluri: tribunalele în primă instanță, Curțile de Apel în al doilea grad de jurisdicție și Curtea Supremă în al treilea grad de jurisdicție. Instanțele judecă atât cauze în materie civilă cât și în materie penală. În afara curților de justiție, funcționează instanțe speciale, printre care Tribunalul de Muncă și Tribunalul de Drept Funciar. Instanțele nu inițiază cauzele din oficiu, dar soluționează litigiile cu care sunt sesizate. În cauzele penale, instanța este sesizată de către procuror. Ministerul public este reprezentat de către Direcția Parchetelor, parchete și autoritatea de investigații judiciare din cadrul poliției.

Procedura în cauzele penale este reglementată de Codul de procedură penală din 22 mai 1981, nr. 25 (în continuare codul de procedură penală). Instanțele de judecată sunt subordonate administrativ Administrației Instanțelor norvegiene (NCA).

Norvegia are un sistem în două grade de jurisdicție, în care cauzele încep la Tribunal. Țara este împărțită în circumscripții judiciare, cu un tribunal pentru fiecare. Sunt 66 de circumscripții de primă instanță. Cauzele penale se soluționează fie prin recunoașterea vinovăției, fie sunt soluționate de către un complet format din judecători de profesie și asistenți judiciari. În plus, Tribunalul poate lua anumite măsuri în faza de urmărire penală. Criteriul pentru pronunțarea unei hotărâri cu privire la recunoașterea vinovăției este ca inculpatul să facă o mărturisire necondiționată, care să fie susținută de probe administrate în cauză. În aceste cazuri, limita maximă a pedepsei este de 10 ani, și inculpatul trebuie să fie de acord cu procedura. Aceste cauze sunt judecate de un singur judecător de profesie. Hotărârile tribunalelor privind detenția sau alte măsuri coercitive în faza de urmărire penală, precum și interzicerea dreptului la vizită al persoanelor arestate preventiv sunt pronunțate de un judecător de profesie. În cauzele penale obișnuite, tribunalele judecă într-un complet mixt compus dintr-un judecător de profesie și doi asistenți judiciari. În cauzele de durată și alte cazuri speciale, instanța poate fi constituită în complet extins, cu doi judecători de profesie și trei asistenți judiciari. Judecătorii de profesie și asistenții judiciari participă pe baze egale atât cu privire la chestiunea vinovăției cât și cu privire la individualizarea pedepsei. Hotărârile tribunalelor pot fi atacate cu apel la Curtea de Apel. În acest mod, din motive de echitate a procedurii, vinovăția este examinată de două instanțe. Cu toate acestea, cu excepția cauzelor mai grave, comisia de apeluri a Curții de Apel poate refuza ca un caz să ajungă în fața Curții de Apel.

În Norvegia sunt șase curți de apel, fiecare având o rază teritorială, denumită circumscripție. Curțile de Apel judecă apelurile declarate împotriva hotărârilor tribunalelor, în circumscripțiile respective.

În cauzele penale, apelul poate privi diferite aspecte din hotărârea tribunalului. Dacă apelul privește chestiunea vinovăției, hotărârea va fi luată de către un juriu sau un complet format din trei judecători de profesie și patru asistenți judiciari. Asistenții judiciari sunt desemnați prin tragere la sorți dintr-o listă; vor fi întotdeauna două femei și doi bărbați. Judecătorii de profesie și asistenții judiciari decid în comun, voturile fiind egale.

În cauzele în care pedeapsa maximă depășește 6 ani, problema vinovăției va fi decisă de către un juriu. Juriul este compus din zece persoane, dacă este posibil cinci femei și cinci bărbați. Hotărârile Curții de Apel – altele decât cele privind problema vinovăției într-un proces penal – pot fi atacate în fața Curții Supreme.

Curtea Supremă este cea mai înaltă instanță din Norvegia. Deciziile Curții Supreme sunt definitive și nu pot fi atacate. Curtea este prezidată de președintele Curții Supreme și este compusă din 19 judecători. Cazurile individuale sunt în mod obișnuit judecate de un complet de 5 judecători, dar unele cazuri sunt soluționate de Curtea Supremă în plen. Apelurile formulate în fața Curții Supreme sunt analizate mai întâi de comisia de apeluri a Curții Supreme, care decide dacă un proces penal va fi înfățișat Curții. Curtea Supremă judecă atât în materie civilă cât și penală, și are competențe în toate ramurile de drept. În cauzele penale, problema vinovăției este tranșată la Curțile de Apel, pe când Curtea Supremă poate hotărî cu privire la pedeapsă și chestiuni de procedură. Procedura în fața Curții Supreme este orală, iar ședințele sunt publice. Probele nu

sunt prezentate nemijlocit, sub forma declarațiilor părților sau martorilor, astfel cum este cazul în fața tribunalelor sau Curților de Apel.

De principiu, hotărârile Curții Supreme nu pot fi respinse sau modificate de alte autorități. Cu toate acestea, în ultimele decenii, influența instanțelor internaționale a crescut, mai ales în privința aspectelor reglementate de convențiile asupra drepturilor fundamentale. Printre altele, Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg joacă acum un rol important în evoluția legislației și practicii judiciare din Norvegia.

4.2.3. Independența instanțelor judecătorești

Adunarea Națională (Stortinget) adoptă legi generale pe care instanțele judecătorești le aplică în toate cauzele pe care le judecă. Curțile de justiție sunt independente în interpretarea legii. Acest lucru înseamnă că instanțele de judecată, începând cu Curtea Supremă de Justiție, au o mare influență cu privire la aplicarea legii în cazurile individuale.

Instanțele judecătorești și toți judecătorii trebuie să fie protejați de orice influență exterioară asupra hotărârilor și deciziilor. Părțile într-un proces pot solicita ca un judecător să se recuze în cazul în care magistratul respectiv are o legătură cu cazul sau părțile care ar putea ridica îndoeli cu privire la imparțialitatea sau independența procesului. Judecătorii au o responsabilitate personală pentru a se asigura că nu dau motive de incompatibilitate, în orice caz individual.

Deși independența acestora este garantată de Constituție, instanțele nu sunt izolate de evoluțiile democratice din societate. Adunarea Națională emite regulamentele privind organizarea instanțelor, de exemplu: cât de multe instanțe sunt în întreaga țară, unde se afla, numărul de judecători președinți de instanță și procedura de numire a judecătorilor. Cu toate acestea, judecătorii sunt numiți de către ANC, și nu de către Adunarea Națională.

4.3. Sistemul corecțional

4.3.1 Sistemul corecțional român

Coordonarea și organizarea sistemului de încarcerare este responsabilitatea Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Sistemul penitenciar românesc cuprinde următoarele categorii:

- 17 penitenciare, de maximă securitate, închis și cele folosite în timpul procesului penal;
- 16 penitenciare cu regim semi-deschis și deschis;
- 4 penitenciare pentru minori și tineri;
- 6 penitenciare spital;
- 2 centre de reeducare;
- 1 penitenciar pentru femei (în celelalte penitenciare există, de asemenea, șase secțiuni pentru femei).

Unele penitenciare au secții speciale pentru deținuții în arest preventiv.

Un deținut este încarcerat într-un anumit penitenciar în funcție de mai multe criterii, cum ar fi domiciliul sau reședința deținutului, regimul de detenție, măsuri de siguranță impuse, nevoile de reabilitare socială identificate pentru fiecare deținut, de sex și de vârsta infractorului.

Regimurile de detenție sunt următoarele: regimul de maximă siguranță, regimul închis, regimul semi-deschis și regimul deschis. Regimul de detenție este individualizat în funcție de criterii, cum ar fi: durata pedepsei, riscul infractorului, antecedente penale, vârsta, sănătatea și comportamentul deținutului, nevoile și abilitățile deținutului (în vederea stabilirii unei program specific în timpul detenției), disponibilitatea deținutului de a

lucra sau de a lua parte la activități specifice de învățământ, terapie, consiliere, educație, formare profesională și așa mai departe.

În cazul în care o persoană condamnată prestează o muncă în timpul detenției, este creditată după cum urmează: 5 zile deducere pentru fiecare 4 zile de lucru (pentru muncă plătită), 4 zile deducere pentru fiecare 3 zile de lucru (pentru muncă neplătită), 3 zile de deducere pentru 2 nopți de muncă (în cazul muncii pe timp de noapte). Educația, de asemenea, contează în reducerea pedepsei, 30 zile deducere pentru fiecare an școlar. În cazul în care persoana condamnată ia parte la formare profesională, 20 de zile sunt deduse pentru fiecare curs absolvit. O persoană condamnată care publică o lucrare științifică sau brevete de invenție beneficiază de o deducere de 30 zile.

4.3.2 Sistemul corecțional norvegian

Sistemul corecțional norvegian este organizat pe trei niveluri: Direcția Serviciilor Corecționale (KDI), la nivel central, cinci birouri regionale, la nivel regional, precum și 44 de penitenciare la nivel local.

Serviciile corecționale norvegiene se ocupă de arestul preventiv și sancțiunile penale într-o manieră care să ia în considerare siguranța tuturor cetățenilor și încercările de prevenire a recidivei, permițând infractorilor ca, prin inițiative proprii, să își schimbe comportamentul infracțional.

Direcția Serviciilor Corecționale norvegiene este responsabilă pentru punerea în executare a arestul preventiv și a sancțiunilor penale aplicate în închisoare și în comunitate. În baza regulilor, regulamentelor și instrucțiunilor elaborate de către KDI, administrațiile penitenciare sunt responsabile de luarea majorității deciziilor legate de executarea unei pedepse. O persoană condamnată poate formula apel în astfel de cazuri la nivel regional, și, în anumite cazuri, la KDI.

Penitenciarele norvegiene sunt împărțite în diferite categorii, în funcție de nivelul de securitate: închisori de maximă securitate, închisori cu un nivel scăzut de securitate și „half-way houses”. O persoană condamnată poate executa întreaga pedeapsă sau părți din pedeapsă în ambele categorii de penitenciare, dar, cel mai frecvent, condamnații cu pedepse lungi încep executarea în penitenciare de maximă securitate, iar ulterior solicită să fie transferați într-un penitenciar de securitate scăzută. Această procedură se bazează pe ideea că o tranziție treptată spre o viață în libertate este benefică.

Condamnările de durată mai scurtă pot fi executate în afara penitenciarului, cu monitorizare electronică.

În timpul executării unei pedepse, o persoană condamnată poate participa la diferite activități: de muncă, școală sau programe de reabilitare. Persoana condamnată primește o indemnizație de zi cu zi, dar participarea la activități nu afectează durata pedepsei.

5. Terminologie

5.1. Condamnare

În Tratat, „condamnare” desemnează orice pedeapsă cu închisoarea sau orice măsură privativă de libertate impusă pentru o perioadă limitată sau nelimitată de timp pentru o infracțiune, pe baza unei proceduri penale. Aceasta include pedepse, de regulă, privative de libertate, de executat în regim penitenciar, dar și condamnări care impun îngrijire psihiatrică (de asemenea, atunci când persoana nu răspunde penal).

Legea română prevede doar pedepse limitate. Legislația norvegiană prevede ambele pedepse: limitate și nelimitate așa cum este descris la punctul 4.2.1. Detenția preventivă este una dintre condamnările obișnuite. Acest tip de condamnare este nelimitată, în sensul că aceasta poate fi extinsă după o analiză a riscului de recidivă și nevoia societății de protecție, și, în teorie, arestul preventiv poate fi pe toată durata vieții. În practică, pentru moment, Norvegia nu va solicita transferul unei persoane condamnate la arest preventiv, către un stat care nu are o pedeapsă similară. Prin urmare, atunci când Norvegia este statul emitent, persoanele condamnate la detenție preventivă nu pot fi transferate în România.

5.2 Recunoașterea unei hotărâri

Pentru ca transferarea să aibă loc și sancțiunea să fie aplicată în statul de executare, hotărârea trebuie să fie recunoscută. O hotărâre va fi recunoscută dacă nu există un motiv pentru nerecunoaștere sau neexecutare, din cele prevăzute la articolul 9 din tratat.

Tratatul prevede doar continuarea executării pedepsei, cu posibilitatea de a adapta sancțiunea în cazul în care aceasta este incompatibilă cu legislația statului de executare în ceea ce privește durata sau natura sa.

Este important să subliniem faptul că recunoașterea privește doar măsura privativă de libertate sau pedeapsa privativă de libertate, independent de orice alte măsuri suplimentare, de o natură diferită (amenda, confiscarea și așa mai departe).

În conformitate cu legislația română, recunoașterea unei hotărâri implică faptul că, în urma unei proceduri judiciare, instanța și-a format convingerea că sunt îndeplinite toate condițiile pentru ca pedeapsa să fie executată în România.

În conformitate cu legislația norvegiană, recunoașterea unei hotărâri implică faptul că sunt îndeplinite condițiile, iar pedeapsa poate fi executată în Norvegia.

5.3. Legătura cu statul de executare

Tratatul bilateral se referă la cetățenii și rezidenții permanenți, și la statul în care o persoană trăiește. În conformitate cu Tratatul, statul în care trăiește persoana condamnată este statul în care persoana condamnată trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pentru cel puțin cinci ani și va păstra un drept de ședere permanentă acolo.

5.4. Expulzarea

În conformitate cu legislația română, expulzarea este o pedeapsă complimentară aplicată de instanța de judecată, pentru o perioadă de 1 până la 5 ani. Expulzarea poate fi dispusă în cazul în care o instanță impune unui cetățean străin o pedeapsă, fie închisoarea sau o amendă, iar instanța consideră sancțiunea necesară, având în vedere natura și gravitatea infracțiunii, circumstanțele cauzei și persoana infractorului.

În Norvegia, expulzările sunt atribuite Direcției de Imigrare (UDI), care este agenția centrală în gestionarea imigrației în Norvegia. Apelurile sunt soluționate de Consiliul Norvegian de Apel în Materia Imigrării (UNE). În cazul în care o persoană este expulzată, aceasta trebuie să părăsească Norvegia și pierde dreptul de a reveni în Norvegia. Interdicția de intrare se poate aplica pentru o perioadă limitată de timp sau permanent, dar va fi emisă, întotdeauna, pentru cel puțin doi ani. În ceea ce privește transferarea persoanelor condamnate, decizia de expulzare este bazată pe faptul că persoana a comis o infracțiune și pe cale de consecință a fost condamnată la o pedeapsă cu închisoarea.

Este important de reținut că expulzarea nu este o condiție în cazul în care persoana condamnată își dă acordul, sau în cazul în care nu este de acord, dar este cetățean al statului de executare și trăiește pe teritoriul acestuia.

6. Cerințe pentru transfer

Tratatul conține condiții explicite care trebuie îndeplinite înainte ca o persoană condamnată să poată fi transferată în România sau Norvegia. Condițiile substanțiale sunt explicate mai jos:

6.1. Hotărârea judecătorească definitivă

Prima cerință pentru ca o persoană condamnată să fie eligibilă pentru un transfer este ca hotărârea de condamnare să fie definitivă. Termenul de "definitiv" trebuie înțeles ca făcând referință la epuizarea tuturor căilor de atac ordinare, sau la faptul că termenele pentru declararea căi de atac au expirat fără ca părțile să uzeze de ele. Acest lucru nu este exprimat în tratat ca atare și trebuie să fie interpretat în condițiile prevăzute de legislația națională.

6.1.1. Hotărârea judecătorească definitivă în conformitate cu legislația română:

În România, în conformitate cu articolul 551 din Codul de procedură penală, hotărârile primei instanțe rămân definitive:

1. la data pronunțării, când hotărârea nu este supusă contestației sau apelului;
2. la data expirării termenului de apel sau de introducere a contestației:
 - a) când nu s-a declarat apel sau contestație în termen;
 - b) când apelul sau, după caz, contestația declarată a fost retrasă înăuntrul termenului;
 - c) la data retragerii apelului sau, după caz, a contestației, dacă aceasta s-a produs după expirarea termenului de apel sau de introducere a contestației;
3. la data retragerii apelului sau contestației, dacă retragerea a avut loc după expirarea termenului pentru formularea apelului sau, după caz, a contestației;
4. la data pronunțării hotărârii prin care s-a respins apelul sau, după caz, contestația.

Mai mult, conform art. 522 din noul cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel rămâne definitivă la data pronunțării acesteia, atunci când apelul a fost admis și procesul a luat sfârșit în fața instanței de apel. Hotărârea pronunțată în calea de atac a contestației rămâne definitivă la data pronunțării acesteia, atunci când contestația a fost admisă și procesul a luat sfârșit în fața instanței care o judecă.

6.1.2. Hotărârea judecătorească definitivă în conformitate cu legislația norvegiană

În conformitate cu secțiunea 50 din Codul de procedură penală, o hotărâre devine definitivă, atunci când aceasta a fost acceptată de către părți, sau în cazul în care termenul de recurs a expirat. În cazul în care se formulează apel, hotărârea devine definitivă, în cazul în care dosarul a fost soluționat definitiv în instanța de judecată superioară.

6.2. Perioada rămasă de executat

Pentru ca o persoană condamnată să fie transferată trebuie să existe o perioadă minimă din pedeapsă rămasă de executat la momentul cererii (în momentul în care autoritatea competentă a statului de executare primește cererea).

Termenul rămas este de minim 6 luni de executat din pedeapsă la data la care autoritatea competentă primește cererea. În practică, o cerere de transferare va fi înaintată doar în cazurile în care perioada rămasă de executat până la momentul unei posibile liberări condiționate este mai mare de 6 luni, după cum se menționează la cap. 8.2.

Potrivit legislației norvegiene, arestul din timpul procesului penal se deduce din pedeapsă. Dacă arestul a fost executat în izolare completă, se acordă o deducere suplimentară. Această deducere va fi acordată de către judecător, conform Codului penal, și va fi stipulată în hotărâre.

6.3. Dubla incriminare

Articolul 7 din Tratat conține o listă de infracțiuni pentru care nu este necesară dubla incriminare, în cazul în care sunt sancționate în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate pentru o perioadă maximă de cel puțin trei ani, așa cum sunt definite de legislația statului emitent, și care, trebuie, în condițiile tratatului și fără verificarea dublei incriminări a faptei, să ducă la recunoașterea hotărârii judecătorești și punerea în executare a pedepsei aplicate. Lista include cele mai multe forme de criminalitate, care sunt de natură să conducă la aplicarea unei pedepse cu închisoarea pentru persoanele condamnate care pot fi transferate. Tratatul nu definește infracțiunile în același mod ca un cod penal. Acesta definește numai anumite zone de comportament infracțional. Pentru infracțiunile care nu sunt incluse în listă, se aplică dubla incriminare.

Este necesar să subliniem că, în cazul în care autoritatea competentă a statului emitent a bifat una dintre infracțiunile din listă, autoritatea din statul de executare nu va trebui să examineze dacă comportamentul persoanei condamnate se pedepsește în conformitate cu legislația sa națională. În acest sens, cazurile de transfer din Norvegia sunt o excepție de la regula generală prevăzută de Legea nr. 302/2004, care impune o verificare obligatorie a dublei incriminări în toate cazurile.

În ceea ce privește Norvegia, în cazurile de transfer, dubla incriminare va fi verificată numai în cazul în care statul emitent nu a identificat infracțiunea din lista menționată în Tratat. În cazurile în care dubla incriminare este verificată, autoritatea din statul de executare va evalua numai dacă comportamentul este pedepsit, indiferent de calificarea sa juridică în legea statului emitent sau statul de executare.

6.4 Acordul în România și Norvegia

Când România este stat de executare, hotărârea definitivă a curții de apel care a aprobat transferul reprezintă acordul final la transferare. Când România este statul emitent, certificatul este transmis numai după ce judecătorul competent a decis că transferul poate fi acordat.

Când Norvegia este statul de executare, acordul final va fi dat de către autoritatea competentă după îndeplinirea procedurilor necesare, după cum se explică în capitolul 7.4.4.

Când Norvegia este statul emitent, procedura este administrativă. Autoritatea competentă analizează cazul și verifică dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de tratat, și în caz afirmativ, decide să transmită certificatul și cererea de transferare. Decizia de a transmite certificatul reprezintă un acord preliminar pentru transfer, iar un acord final va fi dat mai târziu în cadrul acestei proceduri. Cu toate acestea, respingerea definitivă a transferului va avea loc numai în cazuri excepționale în care de exemplu, una dintre condițiile stabilite în tratat nu mai este prezentă sau persoana condamnată a fost sau va fi în curând liberată condiționat.

6.5. Consimțământul persoanei condamnate

În conformitate cu Tratatul, o hotărâre și un certificat pot fi transmise în vederea recunoașterii hotărârii judecătorești și punerii în executare a pedepsei chiar și fără consimțământul persoanei condamnate

Consimțământul nu este necesar atunci când:

- a) persoana condamnată este un resortisant al statului de executare și locuiește în acel stat;
- b) persoana condamnată va fi deportată în statul de executare o dată ce el sau ea este liberat condiționat, pe baza unei decizii de expulzare sau ordin de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o hotărâre judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură, ce decurge din hotărârea judecătorească.

Dacă nu este necesar consimțământul persoanei condamnate, opinia persoanei condamnate trebuie să fie luată în considerare atunci când se decide să se transmită hotărârea judecătorească, împreună cu certificatul.

În România, potrivit Legii nr. 302/2004, judecătorul delegat pentru supravegherea executării pedepselor privative de libertate desemnat pentru penitenciarul unde se află persoana condamnată va audia persoana, în penitenciar, în prezența unui apărător ales sau numit din oficiu, și, dacă persoana condamnată solicită în mod expres, în prezența unui reprezentant al Ambasadei Norvegiei. Va fi întocmit un proces verbal semnat de către judecător, persoana condamnată și avocat.

În Norvegia, unde procedura este în principal administrativă, persoana condamnată va fi informată cu privire la posibilitățile de transferare și cu privire la consecințele transferării, în momentul începerii executării pedepsei. I se va înmâna un formular în care declară dacă consimte sau nu la transferare și își va preciza opinia. Personalul penitenciarului se asigură că persoana condamnată a fost informată complet și că și-a dat consimțământul în mod voluntar. Dacă persoana condamnată solicită, un reprezentant al ambasadei României poate fi prezent.

6.6. Drepturile fundamentale

Cerința respectării drepturilor fundamentale este inclusă în tratat. Astfel, niciunul dintre termenii tratatului nu va putea fi interpretat ca interzicând refuzul de a executa o decizie atunci când există motive obiective să se presupună că hotărârea de condamnare a fost pronunțată în scopul pedepsirii unei persoane pe motivul sexului, rasei, religiei, originii etnice, cetățeniei, limbii, opiniilor politice sau orientării sexuale a acesteia, sau că situația acelei persoane ar putea fi prejudiciată în baza oricăruia dintre aceste motive.

6.7. Sănătatea mintală

Tratatul bilateral este aplicabil de asemenea măsurilor dispuse cu privire la persoanele deținute în instituții destinate făptuitorilor suferind de alienație mintală, cu consecința înlăturării răspunderii penale pentru faptele săvârșite. În plus, se aplică făptuitorilor care, după condamnare, suferă de probleme psihice. Condamnații care suferă de alienație mintală/au probleme psihiatrice sunt tratați în mod similar cu aceia care au nevoi speciale, ale căror solicitări de transferare pot implica luarea în considerare a unor motive umanitare.

Cu ocazia analizării unui caz în care s-a stabilit că persoana condamnată suferă de alienație mintală, este importantă observarea măsurilor de îngrijire medicală dispuse în statul emitent, precum și corespondența cu măsurile existente în legislația statului de executare. În acest context, documentația de transfer ar trebui să includă, când este cazul, documente medicale și recomandări privind continuarea tratamentului persoanei condamnate. În ambele state, există posibilitatea consultării instituțiilor competente, în scopul identificării celei mai potrivite instituții medicale pentru persoana condamnată.

Persoanele care nu răspund penal, dar cu privire la care s-au luat măsuri de îngrijire medicală psihiatrică pot să fie transferate în baza tratatului.

7. Procedura de transferare

Persoanele condamnate trebuie să fie informate cu privire la dreptul de a solicita să fie transferate, cu privire la implicațiile transferării, precum și cu privire la modalitatea în care își pot manifesta dorința de a fi transferate.

7.1. Cererile și răspunsurile

Persoana condamnată își poate exprima interesul de a fi transferată atât în fața autorităților statului de condamnare cât și în fața autorităților statului de executare. Cererile de inițiere a procedurii de transferare, precum și răspunsurile la acestea, trebuie să fie adresate autorităților competente.

7.2. Termenul pentru luarea deciziei

Potrivit art. 12 din tratat, statul de executare are obligația de a decide cât mai curând posibil dacă optează să recunoască hotărârea și să preia executarea pedepsei. Cu excepția cazurilor în care este incident un motiv de amânare, astfel cum se prevede la art. 11 din tratat, decizia definitivă privind recunoașterea va fi luată cât mai curând posibil și într-un termen de 90 de zile de la primirea hotărârii și a certificatului. Termenul se calculează de la data la care hotărârea și certificatul sunt înregistrate la autoritatea competentă și cuprinde durata totală a întregii proceduri, incluzând toate fazele procesuale.

7.3. Costuri

Statul emitent va suporta toate costurile procedurii de transferare a persoanei condamnate în statul de executare, precum și cheltuielile ocazionate pe teritoriul său suveran. Toate celelalte cheltuieli ocazionate în aplicarea tratatului vor fi suportate de către statul de executare. În mod obișnuit, sunt incluse costurile privind punerea în executare a pedepsei în statul de executare după ce persoana condamnată a fost transferată.

7.4. Procedura de decizie

7.4.1. România ca stat de executare

Legea nr. 302/2004 conține garanții conform cărora procedura de transferare este supusă controlului judiciar.

Serviciul cooperare judiciară internațională în materie penală din cadrul Ministerului Justiției înaintează certificatul și hotărârea parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție își are domiciliul persoana condamnată, în vederea sesizării curții de apel, într-un termen de 20 de zile.

Președintele curții de apel sau judecătorul desemnat de către președinte fixează termenul de judecată în 10 zile, de la data la care dosarul a fost înregistrat la instanță. Durata procedurii este de 30 zile calculate de la aceeași dată.

Cauza este judecată de un complet de un singur judecător, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie. În cazul în care condamnarea a fost dispusă pentru mai multe infracțiuni, condițiile vor fi verificate pentru fiecare dintre infracțiuni. Când condițiile sunt îndeplinite doar pentru o parte dintre infracțiuni, instanța poate dispune recunoașterea parțială a hotărârii. În acest din urmă caz, vor avea loc consultări cu statul emitent, care va avea posibilitatea de a reține certificatul.

Instanța examinează hotărârea străină, lucrările dosarului și, pe baza constatărilor, va pronunța una dintre următoarele soluții:

- Dispune, prin hotărâre, executarea în România a hotărârii pronunțate de instanța din statul emitent;
- Când condamnarea este incompatibilă cu legislația română, prin prisma naturii juridice sau a duratei, raportată la sancțiunile existente în dreptul național pentru infracțiuni similare, va adapta pedeapsa dispusă de către statul emitent;
- Dispune, prin hotărâre, respingerea cererii având ca obiect recunoașterea hotărârii în România.

În vederea pronunțării uneia dintre soluțiile prevăzute la art. 6, instanța are posibilitatea de a se consulta, pe cale directă sau prin direcția de specialitate din Ministerul Justiției, cu autoritatea competentă din statul emitent, fără ca aceste consultări să ducă la prelungirea termenului de 30 de zile. Instanța se va pronunța prin sentință motivată, care va trebui să fie redactată într-un termen de 10 zile și care va fi comunicată persoanei condamnate, pe cale directă sau prin autoritatea competentă a statului emitent.

Împotriva sentinței pot declara apel, într-un termen de 10 zile, procurorul și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la comunicarea copiei hotărârii. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile și apelul va fi judecat în termen de 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.

Sentința definitivă reprezintă finalul procesului decizional. Autoritatea competentă română va informa autoritatea competentă norvegiană în acest sens.

7.4.2. România ca stat emitent

În cazul în care un condamnat străin își exprimă intenția de a fi transferat într-un alt stat, judecătorul delegat pentru supravegherea executării pedepselor privative de libertate desemnat pentru penitenciarul în care acesta se află va audia persoana, la penitenciar, în prezența unui avocat ales sau desemnat din oficiu, și, în cazul în care persoana condamnată solicită în mod expres, în prezența unui reprezentant al Ambasadei Regatului Norvegiei. Va fi redactat un proces verbal, care va fi semnat de către judecător, persoana condamnată și avocat.

După examinarea îndeplinirii tuturor condițiilor, judecătorul dispune dacă persoana condamnată poate fi transferată sau nu.

- Dacă judecătorul respinge transferul, va stabili un termen după care cererea poate fi reexaminată. Împotriva hotărârii poate fi formulată contestație la judecătoria competentă, în termen de 3 zile. Instanța hotărăște în camera de consiliu, în prezența procurorului, cu citarea persoanei condamnate.

- b) În cazul în care judecătorul aprobă transferarea, hotărârea însoțită de documentația relevantă va fi înaintată Ministerului Justiției, care va redacta și va transmite certificatul.

7.4.3. Norvegia ca stat de executare

Când Norvegia este stat de executare și primește o cerere formală de transferare, Direcția Serviciilor Corecționale, în calitate de autoritate competentă, examinează documentele dosarului și se asigură că toate înscrisurile necesare sunt atașate.

Cererea oficială este înaintată Direcției Parchetelor (DPP), pentru a verifica dacă faptele pentru care s-a dispus condamnarea sunt cuprinse în lista din articolul 7 din tratat sau, dacă nu, dacă sunt incriminate în legislația norvegiană (dubla incriminare). DPP emite și un aviz în sensul continuării executării sau a adaptării condamnării în cauză.

Conform legii privind transferarea persoanelor condamnate, continuarea procedurii depinde de împrejurarea dacă în cauză este vorba de continuarea condamnării sau de adaptarea pedepsei.

Dacă se optează pentru continuarea condamnării, cererea de transferare, însoțită de întreaga documentație, este înaintată Parchetului competent în vederea începerii procedurii de punere în executare. Procedura este administrativă și acordul formal este dat de către Direcție. Dacă pedeapsa, din punct de vedere al naturii sale, este incompatibilă cu legislația norvegiană sau dacă depășește maximumul prevăzut de legislația norvegiană, parchetul are obligația de a înainta cauza instanței competente, care după parcurgerea unei proceduri judiciare va adapta sentința. Direcția Serviciilor Corecționale va informa autoritățile române cu privire la hotărârea instanței.

7.4.4. Norvegia ca stat emitent

Potrivit legii privind transferarea persoanelor condamnate, procedura în cazurile în care Norvegia este stat emitent este una administrativă.

Cazurile de transferare a persoanelor condamnate sunt inițiate de către penitenciar, care oferă persoanelor condamnate toate informațiile necesare privind transferarea, consemnează opinia persoanei condamnate, pregătește documentația în cauză și o înaintază Direcției Serviciilor Corecționale.

Când Direcția Serviciilor Corecționale primește documentele, cazul este examinat și, dacă toate condițiile prevăzute în tratat sunt îndeplinite, certificatul și cererea oficială de transferare vor fi întocmite și adresate autorității competente din România.

De îndată ce cazul este analizat de către autoritățile române și se comunică un acord formal către Direcția Serviciilor Corecționale, aceasta examinează condițiile în care autoritățile române și-au dat acordul și decide dacă își poate da sau nu acordul final. Acordul va fi dat în toate cazurile, cu excepția acelor care au un caracter extraordinar, spre exemplu una dintre condițiile prevăzute în tratat nu mai este incidentă sau dacă persoana condamnată fie a fost pusă în libertate fie urmează să fie liberată în curând.

8. Transferarea persoanei condamnate

Odată ce transferarea este aprobată, potrivit art. 14 paragraful 2 din tratat, statul emitent este responsabil pentru transferarea persoanei condamnate. Procedura este atribuită organelor de poliție. În România, persoana condamnată va fi preluată de la aeroport de către lucrătorii desemnați din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor.

9. Aspecte posteroare transferării. Efecte

9.1. Legea care guvernează executarea pedepsei

9.1.1. România

Executarea pedepselor este reglementată de Legea nr. 254/2013 și Codul de procedură penală.

După transferarea dintr-un stat străin, persoana condamnată este mai întâi introdusă într-un penitenciar pentru o perioadă de carantină de 21 de zile, timp în care este evaluată, i se fac analizele medicale și i se individualizează regimul de detenție. Ulterior, este repartizată în penitenciarul în care își va executa pedeapsa.

9.1.2. Norvegia

Punerea în executare a pedepselor este guvernată de Legea de executare a pedepselor din 18 mai 2001, nr. 21 (în continuare legea de executare a pedepselor), alături de regulamente și recomandări.

Când o persoană condamnată este transferată dintr-un alt stat în vederea executării restului de pedeapsă în Norvegia, hotărârea privind penitenciarul în care își va executa pedeapsa depinde de o serie de criterii: nivelul de securitate impus de infracțiunea săvârșită și durata pedepsei, informații despre persoana condamnată, alte informații relevante cum ar fi originea persoanei condamnate, dacă are sau nu familie și copii, dacă sunt probleme de sănătate care ar trebui să fie luate în considerare sau alte nevoi legate de reabilitare. Capacitatea de cazare a penitenciarului este de asemenea un factor.

9.2. Legea care guvernează liberarea condiționată

9.2.1 . Liberarea condiționată în România

Liberarea condiționată în cazul închisorii poate fi dispusă, dacă:

- condamnatul a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii care nu depășește 10 ani, sau cel puțin trei pătrimi din durata pedepsei, dar nu mai mult de 20 de ani, în cazul închisorii mai mari de 10 ani;
- condamnatul se află în executarea pedepsei în regim semideschis sau deschis;
- persoana condamnată a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească;
- instanța are convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate.

În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute mai sus se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.

În cazul condamnatului care a împlinit vârsta de 60 de ani, se poate dispune liberarea condiționată, după executarea efectivă a jumătate din durata pedepsei, în cazul închisorii ce nu depășește 10 ani, sau a cel puțin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la lit. b) - d). În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (2) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin jumătate, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.

Este obligatorie prezentarea motivelor de fapt ce au determinat acordarea liberării condiționate și atenționarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune, dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere. Intervalul cuprins între data liberării condiționate și data împlinirii duratei pedepsei constituie termen de supraveghere pentru condamnat.

Potrivit art. 587 din codul de procedură penală, liberarea condiționată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere. Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii. Hotărârea judecătorească poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în termen de 3 zile de la comunicare. Contestația formulată de procuror este suspensivă de executare. O copie de pe hotărârea rămasă definitivă se comunică serviciului de probațiune competent, precum și unității de poliție în a cărei circumscripție locuiește cel eliberat.

9.2.2. Liberarea condiționată în Norvegia

Potrivit secțiunii nr. 42 din legea de executare a pedepselor, Serviciile Corecționale pot dispune liberarea condiționată a unei persoane condamnate când aceasta a executat două treimi și cel puțin 60 de zile din pedeapsă, indiferent de durata pedepsei dispuse. Serviciile Corecționale nu vor decide să pună în libertate o persoană dacă, în urma unei examinări a tuturor circumstanțelor, liberarea este nerecomandată. Serviciile Corecționale vor acorda o importanță deosebită conduitei condamnatului în cursul executării pedepsei, precum și dacă există sau nu motive să se presupună că acesta va săvârși din nou infracțiuni în cursul termenului de încercare. Dacă persoana condamnată a executat jumătate din pedeapsă, dar nu mai puțin de 60 de zile, Serviciile Corecționale pot dispune liberarea unei persoane, dacă există motive temeinice.

9.3. Regula specialității

Principiul specialității prevede că nicio persoană transferată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în vreun alt mod pentru o faptă comisă înainte transferării, în afara infracțiunii pentru care a fost transferată.

Excepțiile de la regula specialității sunt prevăzute la art. 16 alin. 2 din tratat. Aceste excepții pot fi incluse într-una dintre următoarele categorii:

- excepții care țin de voința persoanei condamnate (lit. a – omisiunea de a părăsi teritoriul statului de executare în termen de 45 de zile sau revenirea în acest stat; litera e – cazul în care persoana condamnată consimte la transferare; litera f – renunțarea expresă a condamnatului)
- excepții legate de condamnarea care poate fi dispusă sau de pedeapsă (literele b, c, d)
- situațiile în care statul emitent își dă acordul în acest sens.

9.4. Încheierea executării pedepsei

Potrivit atât legislației române cât și legislației norvegiene, executarea pedepsei este încheiată în unul din următoarele cazuri: când pedeapsa a fost executată în totalitate, când persoana condamnată a fost liberată condiționat, în cazul amnistiei și grațierii.

9.5. Informații

Cazurile în care are loc un schimb de informații între statul emitent și statul de executare sunt reglementate la art. 18 și 19 din tratat.

Schimbul de informații nu trebuie să se limiteze la aceste situații, putând avea loc în orice moment în cursul procedurii de transferare, cel mai frecvent sub forma consultărilor, prin intermediul sau între autoritățile competente, cu scopul de a facilita cooperarea.

9.6. Amnistia, grațierea și revizuirea hotărârii

În Norvegia, grațierea este acordată de către Rege în Consiliu, cel mai frecvent în cazurile în care persoana condamnată are probleme grave de sănătate, care fac imposibilă continuarea executării pedepsei.

O persoană condamnată poate formula o cerere de revizuire a unei hotărâri în fața Comisiei Norvegiene de Revizuire în Cauzele Penale. Comisia va stabili dacă sunt îndeplinite condițiile pentru revizuire. Cele mai importante motive pentru redeschiderea unui caz sunt:

- probe sau împrejurări noi care pot duce la achitare sau la diminuarea semnificativă a pedepsei;
- într-o cauză împotriva Norvegiei, un tribunal internațional sau Comisia Națiunilor Unite pentru drepturile omului a concluzionat că hotărârea sau procesul penal împotriva persoanei condamnate a avut loc cu încălcarea dreptului internațional și există motive să se prezume că o reexaminare a cauzei va duce la o soluție diferită;
- dacă o persoană care a avut un rol determinant în cauză (procuror, judecător, expert, avocat, martor) a comis o faptă penală care ar fi putut afecta soluția în dezavantajul condamnatului.

Revizuirea unei hotărâri judecătorești nu împiedică un eventual transfer. În România, amnistia are ca efect înlăturarea răspunderii penale pentru infracțiune (când este acordată înaintea condamnării), sau împiedicarea executării și înlăturarea consecințelor condamnării, cu excepția amenințării care a fost deja achitată, măsurilor de siguranță și drepturilor părților vătămate (când este incidentă după condamnare). Poate fi acordată doar prin lege (de către Parlament), cu privire la anumite infracțiuni, categorii de infracțiuni sau pedepse (între anumite limite indicate expres prin lege). Poate fi generală sau specială, condiționată sau necondiționată. Se aplică doar infracțiunilor săvârșite înaintea unei date menționate expres în lege sau înainte de data când legea de amnistie intră în vigoare.

Grațierea este un act de clementă, care este atribuția fie a Președintelui (grațierea individuală) sau a Parlamentului, prin lege (grațierea colectivă). Spre deosebire de amnistie, nu înlătură răspunderea penală, singurul efect constând fie în împiedicarea punerii în executare a pedepsei sau comutarea sa într-una mai ușoară. Grațierea individuală este acordată numai după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. Grațierea colectivă este acordată doar pentru infracțiuni comise anterior intrării în vigoare a legii. Grațierea individuală nu poate fi decât necondiționată, grațierea colectivă poate fi condiționată de unele criterii. Grațierea mai poate fi totală (când privește pedeapsa în întregime) sau parțială (acoperă doar o parte din pedeapsă).

Termenul general de revizuire a hotărârii, *lato sensu*, include contestația în anulare și revizuirea propriu-zisă. Acestea pot fi formulate doar pentru motive expres indicate în lege, privind fie chestiuni de legalitate, fie unele împrejurări de fapt care fie constituie impedimente grave pentru un proces echitabil sau ar fi putut schimba soluția definitivă, dacă ar fi fost cunoscute sau stabilite anterior. Revizuirea este de asemenea admisibilă când Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit o încălcare a acestor drepturi conform Convenției.

10. Autorități competente

10.1. Autoritatea competentă română

Direcția Drept Internațional și Cooperare Judiciară este un departament specializat din cadrul Ministerului Justiției, fiind compusă din: a) Serviciul cooperare judiciară internațională în materie penală, b) Serviciul cooperare judiciară internațională în materie civilă și comercială; c) Unitatea de tratate, relații internaționale și magistrați de legătură.

Serviciul cooperare judiciară internațională în materie penală este condus de un șef de serviciu și este compus din 11 angajați. Serviciul asigură, printre alte atribuții, îndeplinirea obligațiilor care incumbă Ministerului Justiției în aplicarea Legii 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu modificările ulterioare, ca și prin alte acte normative cu dispoziții în această materie, în baza instrumentelor juridice internaționale ratificate de către România sau în baza instrumentelor juridice relevante ale Uniunii Europene, sau în virtutea curtoaziei internaționale, cu asigurarea reciprocității, în calitate de autoritate competentă și domeniul cooperării judiciare internațională în materie penală.

10.2. Autoritatea competentă norvegiană

Direcția Serviciilor Corecționale Norvegiene a fost înființată, începând din iulie 2013, ca o entitate separată de Ministerul Norvegian al Justiției și Siguranței Publice și, începând din data de 1 ianuarie 2014, este autoritatea competentă cu atribuții în materia transferării persoanelor condamnate.

Direcția este responsabilă pentru punerea în executare a măsurilor privind arestarea preventivă și sancțiunile penale într-o modalitate care ia în considerare siguranța publică și încearcă să prevină recidiva, dând posibilitatea persoanelor condamnate, din propria inițiativă, să își schimbe comportamentul infracțional.

Direcția Serviciilor Corecționale este condusă de directorul general și este compusă din 5 secții și 2 servicii: secția juridică și de siguranță, secția de management a capacității și volumului, secția administrativă și financiară, secția resurse umane, secția de tehnologia informației, secția de informare publică și secția de cooperare internațională. În plus, Direcția are în subordine Academia Personalului Serviciilor Corecționale Norvegiene.

Anexe

Anexa I**Tratatul dintre România și Regatul Norvegiei privind transferarea persoanelor condamnate****Tratat între România și Regatul Norvegiei
privind Transferarea Persoanelor Condamnate**

România și Regatul Norvegiei, denumite în continuare „Părțile Contractante”,

Luând în considerare legile și reglementările în vigoare privind aplicarea legii pe teritoriul Părților Contractante și dorința de a îmbunătăți eforturile de cooperare în materia aplicării legii și a administrării justiției,

Din dorința de a facilita reabilitarea socială, în mediul lor social de origine, a persoanelor condamnate,

Considerând că aceste obiective reclamă ca persoanele care sunt condamnate definitiv ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni penale, să aibă posibilitatea de a-și ispăși condamnarea în mediul lor social de origine și că cel mai bun mijloc de a îndeplini această cerință este de a-i transfera către țările lor de origine,

Luând în considerare necesitatea unei aplicări extinse a principiului transferării persoanelor condamnate,

Luând în considerare faptul că:

(1) Ambele Părți Contractante au ratificat Convenția Consiliului Europei asupra Transferării Persoanelor Condamnate, din 21 martie 1983. Potrivit acestei Convenții, persoanele condamnate pot fi transferate în vederea continuării executării condamnării ce le-a fost aplicată, numai către statul al cărui cetățean sunt și numai cu consimțământul lor și cu acordul statelor implicate. Protocolul Adițional la aceeași Convenție, din 18 decembrie 1997, care permite transferarea, cu anumite condiții, și în lipsa consimțământului persoanei condamnate, a fost și el ratificat de ambele Părți Contractante.

(2) Totuși, ar trebui avută în vedere continuarea dezvoltării cooperării prevăzute de instrumentele Consiliului Europei referitoare la executarea hotărârilor penale, mai cu seamă în cazul în care cetățenii Părților Contractante au făcut obiectul unei hotărâri penale și au fost condamnați la o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate pe teritoriul unei alte Părți Contractante. Fără a afecta necesitatea asigurării garanțiilor corespunzătoare pentru persoana condamnată, implicarea acesteia în procedură nu ar trebui să mai fie una dominantă prin cerința ca în toate cazurile aceasta să își exprime consimțământul în legătură cu înaintarea unei hotărâri către cealaltă Parte Contractantă în vederea recunoașterii și executării condamnării aplicate prin aceasta.

(3) Prezentul tratat trebuie să fie aplicat în așa fel încât să permită respectarea principiilor generale de egalitate, echitate și caracter rezonabil.

(4) Niciunul dintre termenii prezentului tratat nu va putea fi interpretat ca interzicând refuzul de a executa o decizie atunci când există motive obiective să se presupună că condamnarea a fost pronunțată în scopul pedepsirii unei persoane pe motivul

sexului, rasei, religiei, originii etnice, cetățeniei, limbii, opiniilor politice sau orientării sexuale a acesteia, sau că situația acelei persoane ar putea fi prejudiciată în baza oricăruia dintre aceste motive.

(5) Prezentul tratat nu împiedică pe niciuna dintre Părțile Contractante să facă aplicarea normelor sale constituționale cu privire la siguranța juridică, libertatea de asociere, libertatea presei și libertatea de exprimare prin alte mijloace de difuzare publică.

Au convenit după cum urmează:

**Articolul 1
Definiții**

În sensul prezentului tratat:

(a) „persoană condamnată” înseamnă orice persoană, inclusiv un minor, împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre pe teritoriul uneia dintre Părți și care se află în detenție pe teritoriul acesteia;

(b) „hotărâre” înseamnă o decizie sau dispoziție definitivă a unei instanțe din statul emitent, prin care se aplică o condamnare unei persoane fizice;

(c) „condamnare” înseamnă orice pedeapsă privativă de libertate sau orice măsură de siguranță privativă de libertate aplicată pe o perioadă limitată sau nelimitată în temeiul unei infracțiuni penale și în baza unui proces penal;

(d) „stat emitent” înseamnă statul pe teritoriul căruia este pronunțată hotărârea;

(e) „stat de executare” înseamnă statul către care se înaintează o hotărâre în vederea recunoașterii și executării acesteia;

(f) statul în care „locuiește” persoana condamnată este statul în care persoana condamnată locuiește și și-a avut reședința conform legii în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani și pe al cărui teritoriu urmează să își păstreze dreptul de ședere permanentă;

(g) „cetățean” înseamnă pentru România un cetățean român, iar pentru Regatul Norvegiei un cetățean norvegian.

**Articolul 2
Desemnarea autorităților competente**

1. Autoritatea competentă este, pentru România, Ministerul Justiției, iar pentru Regatul Norvegiei, Ministerul Justiției și Poliției. În sensul articolului 14, „autoritate competentă” înseamnă, pentru România, Ministerul Administrației și Internelor, iar pentru Regatul Norvegiei, Ministerul Justiției și Poliției.

2. Părțile Contractante își notifică reciproc eventualele schimbări apărute în legătură cu autoritățile competente.

Articolul 3 Scopul și sfera de aplicare

1. Scopul prezentului tratat este de a stabili regulile potrivit cărora o Parte Contractantă urmează, cu scopul de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate, să recunoască o hotărâre și să pună în executare condamnarea.
2. Prezentul tratat se aplică în cazul în care persoana condamnată se află pe teritoriul statului emitent.
3. Prezentul tratat se aplică numai recunoașterii hotărârilor și executării condamnărilor în sensul prezentului tratat. Faptul că, pe lângă pedeapsa cu închisoarea, a mai fost dispusă și obligarea la plata unei amenzi și/sau confiscarea, care nu a fost încă achitată, recuperată sau pusă în executare, nu va împiedica înaintarea hotărârii.
4. Prezentul tratat nu poate avea ca efect modificarea obligației de a respecta drepturile fundamentale și principiile de drept fundamentale consacrate prin Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Articolul 4 Criteriile pentru înaintarea hotărârii și a certificatului

1. Cu condiția ca persoana condamnată să se afle pe teritoriul statului emitent și să își fi exprimat consimțământul, atunci când acesta este necesar potrivit prevederilor articolului 6, hotărârea, însoțită de certificatul al cărui model de formular este prevăzut la Anexa I, poate fi înaintată celeilalte Părți Contractante atunci când:
 - (a) cealaltă Parte Contractantă este statul de cetățenie al persoanei condamnate sau este statul în care aceasta locuiește; sau
 - (b) cealaltă Parte Contractantă este statul cu care, deși nu este statul prevăzut la litera a), persoana condamnată are legături strânse care justifică efectuarea transferării, iar autoritatea competentă a acelei Părți Contractante este de acord cu înaintarea hotărârii și a certificatului.
2. Înaintarea hotărârii și a certificatului poate avea loc dacă autoritatea competentă a statului emitent, după caz, cu consultarea dintre autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare, este satisfăcută cu privire la faptul că executarea condamnării în statul de executare va facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate.
3. Înaintea transmiterii hotărârii și a certificatului, autoritatea competentă a statului emitent se poate consulta, prin orice mijloace adecvate, cu autoritatea competentă a statului de executare. Consultarea este obligatorie în cazurile prevăzute la alineatul 1 (b). În asemenea cazuri, autoritatea competentă a statului de executare informează în mod prompt pe statul emitent dacă a decis să aprobe sau nu transmiterea hotărârii.
4. Pe parcursul consultărilor, autoritatea competentă a statului de executare poate prezenta autorității competente a statului emitent o opinie motivată cu privire la faptul

că executarea condamnării în statul de executare nu ar facilita reabilitarea socială și reintegrarea cu succes în societate a persoanei condamnate.

Dacă nu a avut loc o consultare, o asemenea opinie poate fi prezentată fără întârziere după transmiterea hotărârii și a certificatului. Autoritatea competentă a statului emitent examinează opinia prezentată și decide dacă să își retragă sau nu certificatul.

5. Statul de executare poate, din proprie inițiativă, să solicite statului emitent înaintarea hotărârii împreună cu certificatul. Persoana condamnată poate și ea să solicite autorităților competente ale statului emitent sau ale statului de executare să inițieze procedura de înaintare a hotărârii și a certificatului în baza prevederilor prezentului tratat. Cererile formulate potrivit prezentului alineat nu pot institui obligația statului emitent de a înainta hotărârea împreună cu certificatul.

Articolul 5 Înaintarea hotărârii și a certificatului

1. Hotărârea sau copia certificată a acesteia, împreună cu certificatul, se înaintează de către autoritatea competentă a statului emitent, direct autorității competente a statului de executare, potrivit definițiilor de la articolul 2, prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă, în condiții care să permită statului de executare stabilirea autenticității acestora. Originalul hotărârii, sau copia certificată a acesteia, precum și originalul certificatului, urmează a fi transmise statului de executare la solicitarea acestuia. De asemenea, toate comunicările oficiale vor fi efectuate direct între autoritățile competente susmenționate.
2. Certificatul trebuie să fie semnat, iar conținutul acestuia să fie certificat pentru conformitate, de către autoritatea competentă a statului emitent.

Articolul 6 Opinia și notificarea persoanei condamnate

1. Fără a afecta prevederile alineatului 2, hotărârea împreună cu certificatul pot fi înaintate statului de executare în scopul recunoașterii acesteia și al executării condamnării numai cu consimțământul persoanei condamnate, exprimat potrivit legii statului emitent.
2. Consimțământul persoanei condamnate nu este necesar dacă:
 - (a) persoana condamnată este cetățean al statului de executare și locuiește pe teritoriul acestuia;
 - (b) persoana condamnată va fi deportată în statul de executare imediat după ce va fi pusă în libertate după executarea condamnării, în baza unei dispoziții de expulzare sau deportare inclusă în hotărâre sau într-o decizie judiciară sau administrativă sau în orice altă măsură ce decurge din hotărârea pronunțată;
3. Persoanei condamnate i se va oferi posibilitatea de a-și exprima opinia verbal sau în scris. Dacă statul emitent consideră că este necesar dată fiind vârsta sau starea

fizică sau psihică a persoanei condamnate, posibilitatea susmenționată va fi oferită reprezentantului legal al acesteia.

Opinia persoanei condamnate va fi luată în considerare în procesul de luare a deciziei în legătură cu înaintarea hotărârii împreună cu certificatul. Dacă persoana și-a exercitat dreptul prevăzut în prezentul alineat, opinia persoanei condamnate va fi înaintată statului de executare. Dacă persoana condamnată și-a exprimat în mod verbal opinia, statul emitent trebuie să pună la dispoziția statului de executare consemnarea în scris a opiniei.

4. Autoritatea competentă a statului emitent aduce la cunoștința persoanei condamnate, într-o limbă pe care aceasta o înțelege, că a decis să înainteze hotărârea împreună cu certificatul, folosind modelul de formular de notificare prevăzut la Anexa II.

Articolul 7 Dubla incriminare

1. Următoarele infracțiuni, dacă sunt sancționate în statul emitent printr-o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate al cărei maxim este de cel puțin trei ani, potrivit definiției lor prevăzută în legislația statului emitent, dau loc la recunoașterea hotărârii și executarea condamnării aplicate, în condițiile prezentului tratat și fără a mai fi necesară verificarea îndeplinirii cerinței dublei incriminări a faptei:

- participare la un grup criminal organizat;
- terorism;
- trafic de persoane;
- exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
- trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- corupție;
- fraudă,
- spălare a produselor infracțiunii;
- contrafacere de monedă, inclusiv a monedei euro;
- fapte legate de criminalitatea informatică;
- infracțiuni împotriva mediului înconjurător, inclusiv traficul de specii de animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și șederii ilegale;
- omor și vătămare corporală gravă;
- trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostatici;
- rasism și xenofobie;
- tâlhărie;
- furt;
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciune;
- raketul și extorcarea de fonduri;
- contrafacere și piraterie de bunuri;
- falsificare de acte oficiale și uz de acte oficiale falsificate;
- falsificare de mijloace de plată;

- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- trafic de vehicule furate;
- viol;
- incendiere cu intenție;
- crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- sechestrare ilegală de nave și aeronave;
- sabotaj.

2. Pentru alte infracțiuni decât cele cuprinse la alineatul 1, statul de executare va recunoaște hotărârea și va executa condamnarea dacă faptele care fac obiectul hotărârii constituie infracțiune și potrivit legii statului de executare, sau dacă acestea ar constitui infracțiune dacă ar fi săvârșite pe teritoriul acestuia, indiferent de elementele constitutive sau de descrierea acesteia.

Articolul 8 Recunoașterea hotărârii și executarea condamnării

1. Statul de executare recunoaște hotărârea înaintată în conformitate cu procedura prevăzută de prezentul tratat, și va lua neîntârziat toate măsurile necesare pentru executarea condamnării aplicate prin aceasta, cu excepția cazului în care decide să invoce unul dintre motivele de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la articolul 9.

2. În cazul în care condamnarea este incompatibilă, prin durata ei, cu legea statului de executare, statul de executare poate decide să adapteze condamnarea numai dacă aceasta depășește maximumul prevăzut de lege pentru pedepsele aplicabile infracțiunilor similare potrivit legislației proprii. Pedeapsa adaptată nu poate fi mai mică decât maximumul prevăzut de lege pentru pedepsele aplicabile infracțiunilor similare potrivit legislației statului de executare.

3. Dacă condamnarea pronunțată este incompatibilă, prin natura ei, cu legea statului de executare, statul de executare o poate adapta la pedeapsa sau măsura prevăzută de legislația proprie pentru infracțiuni similare. Această pedeapsă sau măsură trebuie să corespundă cât mai îndeaproape posibil condamnării pronunțate în statul emitent, așadar ea nu poate fi schimbată cu o pedeapsă pecuniară.

4. Pedeapsa adaptată nu poate fi mai severă prin natura sau durata sa decât condamnarea pronunțată în statul emitent.

Articolul 9 Motive de nerecunoaștere și neexecutare

1. Statul de executare poate refuza recunoașterea hotărârii și executarea condamnării, în următoarele situații:

(a) dacă certificatul prevăzut la articolul 4 este incomplet sau în mod vădit nu corespunde hotărârii și nu a fost completat sau corectat într-un termen rezonabil stabilit de autoritatea competentă a statului de executare;

(b) dacă nu sunt îndeplinite criteriile prevăzute la articolul 4(1);

(c) dacă executarea condamnării ar fi contrară principiului *ne bis in idem*;

(d) dacă, în cazul prevăzut la articolul 7(2), hotărârea se referă la fapte care nu ar constitui infracțiune potrivit legii statului de executare. Totuși, în materie de impozite sau taxe, vamă sau schimb valutar, executarea hotărârii nu poate fi refuzată pe motiv că legea statului de executare nu prevede același tip de impozit sau taxă sau nu cuprinde aceleași norme referitoare la impozite, taxe și regim vamal sau de schimb valutar ca legea statului emitent;

(e) dacă executarea condamnării s-a prescris potrivit legislației statului de executare;

(f) dacă există imunitate potrivit legislației statului de executare, ceea ce face imposibilă executarea condamnării;

(g) dacă condamnarea a fost aplicată unei persoane care, potrivit legii statului de executare, datorită vârstei sale, nu ar fi putut răspunde penal pentru faptele în legătură cu care a fost pronunțată hotărârea;

(h) dacă, la momentul primirii hotărârii de către autoritatea competentă a statului de executare, au rămas mai puțin de 6 luni de executat din condamnare;

(i) dacă hotărârea a fost pronunțată în lipsă, cu excepția cazului în care certificatul precizează că persoana a fost citată personal sau informată printr-un reprezentant competent potrivit legislației statului emitent, cu privire la data, ora și locul desfășurării procedurii care a dus la pronunțarea hotărârii în lipsă, sau dacă persoana a precizat unei autorități competente că nu contestă cauza;

(j) dacă statul de executare, înainte de adoptarea unei decizii potrivit prevederilor articolului 12(1), formulează o cerere conform articolului 16(3), iar statul emitent nu aprobă, în conformitate cu articolul 16 (2) (g), ca persoana condamnată să fie urmărită, condamnată sau privată de libertate în orice alt mod în statul de executare pentru o infracțiune săvârșită înaintea transferării, alta decât cea pentru care a fost transferată persoana;

(k) dacă condamnarea aplicată include o măsură de îngrijire psihiatrică sau sanitară sau o altă măsură ce implică privarea de libertate, care, fără a afecta prevederile articolului 8(3), nu poate fi pusă în executare în statul de executare în conformitate cu sistemul său de drept sau sanitar.

2. În cazurile prevăzute la alineatul 1 literele (a), (b), (c), (i) și (k), înainte de a lua decizia de a nu recunoaște hotărârea și de a nu executa condamnarea, autoritatea competentă din statul de executare se consultă cu autoritatea competentă din statul emitent, prin mijloace adecvate, și, dacă este cazul, îi solicită acesteia furnizarea fără întârziere a eventualelor informații suplimentare necesare.

Articolul 10 Recunoașterea și executarea parțială

1. Dacă este posibil ca statul de executare să ia în considerare recunoașterea parțială a hotărârii și executarea parțială a condamnării, el poate, înainte de a lua decizia de a refuza recunoașterea integrală a hotărârii și executarea integrală a condamnării, să se consulte cu autoritatea competentă a statului emitent în vederea stabilirii unui acord, potrivit prevederilor alineatului 2.

2. Autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare pot conveni, în cazuri individuale, în legătură cu recunoașterea și executarea parțială a unei condamnări potrivit condițiilor pe care le stabilesc de comun acord, cu condiția ca această recunoaștere și executare să nu aibă ca rezultat sporirea duratei condamnării. În lipsa unui asemenea acord, certificatul va fi retras.

Articolul 11 Amânarea recunoașterii hotărârii

1. Recunoașterea hotărârii poate fi amânată în statul de executare dacă certificatul prevăzut la articolul 4 este incomplet sau în mod vădit nu corespunde hotărârii, până la termenul acceptabil stabilit de către statul de executare pentru completarea sau corectarea certificatului.

2. Aceleași prevederi se aplică și în cazul în care certificatul și hotărârea nu sunt traduse potrivit prevederilor articolului 21.

Articolul 12 Decizia cu privire la executarea condamnării și termenele aplicabile

1. Statul de executare decide cât mai rapid posibil dacă va recunoaște hotărârea și va executa condamnarea, și va aduce decizia sa la cunoștința statului emitent, inclusiv o eventuală decizie de adaptare a condamnării conform prevederilor articolului 8 (2) și (3).

2. Cu excepția cazului în care este aplicabil un motiv de amânare potrivit articolului 11, decizia definitivă privind recunoașterea hotărârii și executarea condamnării va fi luată cât mai curând posibil și în termen de 90 de zile de la primirea hotărârii și a certificatului.

3. Dacă, în cazuri excepționale, nu este posibil ca autoritatea competentă a statului de executare să respecte termenul precizat la alineatul 2, aceasta urmează să informeze neîntârziat autoritatea competentă a statului emitent, prin orice mijloace, menționând motivele întârzierii și perioada de timp necesară pentru luarea deciziei definitive.

Articolul 13 Retragerea certificatului

Atâta vreme cât executarea condamnării în statul de executare nu a început, statul emitent poate retrage certificatul din acel stat, cu precizarea motivelor retragerii.

După retragerea certificatului, statul de executare nu va mai pune în executare condamnarea.

Articolul 14 **Transferarea persoanelor condamnate**

1. Persoana condamnată va fi transferată către statul de executare la data și ora stabilite de comun acord de către autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare, și în termen de 30 de zile după adoptarea deciziei definitive de către statul de executare cu privire la recunoașterea hotărârii și executarea condamnării.

2. Statul emitent răspunde de transferarea persoanei condamnate până pe teritoriul statului de executare, inclusiv de obținerea eventualelor autorizări necesare pentru tranzit.

3. Dacă efectuarea transferării persoanei condamnate în interiorul termenului prevăzut la alineatul 1 este împiedicată de împrejurări neprevăzute, autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare se vor contacta reciproc imediat. Transferarea va avea loc imediat după încetarea acestor împrejurări. Autoritatea competentă a statului emitent o informează imediat pe autoritatea competentă a statului de executare, fiind stabilită de comun acord o nouă dată pentru transferare.

Articolul 15 **Legea care guvernează executarea**

1. Executarea condamnării este guvernată de legea statului de executare. Numai autoritățile statului de executare dețin competența, sub rezerva alineatelor 2 și 3, de a decide asupra procedurilor de executare și de a stabili toate măsurile referitoare la aceasta, inclusiv motivele pentru o eventuală eliberare timpurie sau condiționată.

2. Autoritatea competentă a statului de executare va deduce integral perioada executată deja prin privare de libertate în legătură cu condamnarea prevăzută în hotărâre, din durata totală a privării de libertate pe care persoana condamnată o are de executat.

3. Autoritatea competentă a statului de executare informează, la cerere, pe autoritatea competentă a statului emitent, cu privire la prevederile aplicabile în legătură cu eventuala eliberare anticipată sau condiționată. Statul emitent poate aproba aplicarea acestor prevederi sau își poate retrage certificatul.

Articolul 16 **Regula specialității**

1. O persoană care a fost transferată în statul de executare în baza prezentului tratat nu va putea, sub rezerva alineatului 2, să fie urmărită, judecată sau privată de libertate în orice alt mod în legătură cu o infracțiune săvârșită înainte de transferare, alta decât cea pentru care a fost transferată.

2. Alineatul 1 nu se aplică în următoarele cazuri:

(a) dacă persoana, deși a avut posibilitatea de a părăsi teritoriul statului de executare, nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate, sau s-a întors pe acel teritoriu după ce l-a părăsit;

(b) dacă infracțiunea nu este pedepsită cu o pedeapsă sau măsură de siguranță privativă de libertate

(c) dacă procesul penal nu dă loc la aplicarea unei măsuri care restrânge libertatea personală;

(d) dacă persoana condamnată ar putea fi pasibilă de o pedeapsă sau o măsură care nu implică privarea de libertate, mai cu seamă o pedeapsă pecuniară sau o măsură aplicată în locul acesteia, chiar dacă pedeapsa sau măsura aplicată în locul ei ar putea da loc la o restrângere a libertății sale personale;

(e) dacă persoana condamnată și-a exprimat consimțământul cu privire la transferare;

(f) dacă, după transferarea sa, persoana condamnată a renunțat în mod expres la dreptul de a beneficia de regula specialității în legătură cu anumite infracțiuni anterioare transferării sale.

Renunțarea trebuie să fie exprimată în fața autorităților judiciare competente ale statului de executare și consemnată potrivit legislației interne a aceluși stat. Renunțarea se întocmește în așa fel încât să reiasă clar faptul că persoana a renunțat de bună voie și având deplină cunoștință de consecințele renunțării. În acest scop, persoana are dreptul de a beneficia de asistența unui avocat;

(g) pentru alte cazuri decât cele prevăzute la literele (a) - (f), dacă statul emitent își exprimă aprobarea potrivit alineatelor 4 sau 5.

3. Cererea de aprobare prevăzută la alin. 2 (g) se adresează autorității competente a statului emitent.

4. Cererea va fi însoțită de:

a) Originalul sau copia autenticată a condamnării și a pedepsei sau măsurii de siguranță imediat executorie sau a mandatului de arestare sau a altei dispoziții având același efect, emisă potrivit procedurii prevăzute de legea părții solicitante;

b) O declarație privind infracțiunile pentru care se solicită urmărirea, condamnarea sau privarea de libertate. Data, ora și locul săvârșirii acestora, descrierea lor juridică și o referire la prevederile legale pertinente vor fi prevăzute cât mai precis posibil; și

c) Copia textelor legale pertinente sau, dacă acest lucru nu este posibil, o declarație privind legea pertinentă.

Dacă informațiile comunicate de către Partea solicitantă sunt considerate ca fiind insuficiente pentru luarea unei decizii de către Partea solicitată, aceasta va solicita

transmiterea informațiilor suplimentare necesare și poate fixa un termen limită pentru primirea acestora.

Aprobarea se acordă atunci când obligativitatea extrădării este prevăzută de Convenția Europeană de Extrădare și de protocoalele adiționale la aceasta.

5. Cererea formulată după o eventuală intrare în vigoare a Acordului dintre Uniunea Europeană și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind procedura de predare între Statele Membre ale Uniunii Europene și Islanda și Norvegia, va fi însoțită de următoarele informații:

- a) identitatea și cetățenia persoanei
- b) numele, adresa, numerele de telefon și fax și adresa de e-mail ale autorității judiciare emitente
- c) dovada existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect, cuprinsă în sfera de aplicare a articolelor 2 și 3 din Acordul susmenționat
- d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, în special în lumina prevederilor articolului 3 din Acordul susmenționat
- e) descrierea împrejurărilor săvârșirii infracțiunii, inclusiv data, ora, locul și gradul de participare a persoanei solicitate;
- f) pedeapsa aplicată, dacă există o hotărâre definitivă, sau limitele pedepsei aplicabile pentru infracțiunea respectivă potrivit legislației statului emitent
- g) dacă este posibil, alte consecințe ale infracțiunii.

Cererea va fi tradusă în conformitate cu articolul 21 din același Acord.

Aprobarea se acordă atunci când acel Acord prevede obligativitatea extrădării. Decizia va fi luată în termen de nu mai mult de 30 de zile de la primirea cererii. Pentru situațiile prevăzute la articolul 8 din acel Acord, statul de executare va furniza garanțiile menționate în cuprinsul acestuia.

Articolul 17

Amnistia, grațierea, revizuirea hotărârii

1. Amnistia sau grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent cât și de către statul de executare.

2. Numai statul emitent poate soluționa cererile de revizuire a hotărârii care a aplicat condamnarea ce urmează a fi executată potrivit prezentului tratat.

3. În cazul prevăzut la alineatul 2, dacă statul emitent reclamă ca persoana condamnată să se prezinte personal în vederea revizuirii, aceasta va fi transferată temporar în statul emitent, cu condiția înapoierii acesteia la termenul stabilit de către statul de executare. Persoana transferată trebuie să rămână în arest pe teritoriul statului emitent, dacă statul de executare pentru transferare nu solicită punerea în libertate a acesteia.

Articolul 18

Informații din partea statului emitent

1. Autoritatea competentă a statului emitent informează neîntârziat autoritatea competentă a statului de executare cu privire la orice decizie sau măsură în virtutea căreia condamnarea încetează să mai fie executorie imediat sau într-un anumit termen.

2. Statul de executare încetează executarea condamnării de îndată ce este informat de către autoritatea competentă a statului emitent cu privire la decizia sau măsura prevăzută la alineatul 1.

(3) Autoritatea competentă a statului emitent informează la cerere autoritatea competentă a statului de executare cu privire la posibilitatea revizuirii hotărârii și la condițiile prevăzute de legea sa internă, mai ales în legătură cu autoritatea către care poate fi formulată o eventuală cerere de revizuire și cu termenul de depunere a unei astfel de cereri.

Articolul 19

Informații de furnizat de către statul de executare

Autoritatea competentă a statului de executare informează neîntârziat pe autoritatea competentă a statului emitent prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă:

(a) despre decizia definitivă de recunoaștere a hotărârii și executare a condamnării, inclusiv despre data acestei decizii;

(b) despre decizia de a nu recunoaște hotărârea și a nu executa condamnarea potrivit articolului 9, împreună cu motivarea deciziei;

(c) despre o eventuală decizie de adaptare a condamnării potrivit articolului 8 (2) sau (3), împreună cu motivarea deciziei;

(d) despre o eventuală decizie de a nu executa condamnarea din motivele prevăzute la articolul 17 (1) împreună cu motivarea deciziei;

(e) despre începutul și sfârșitul perioadei de eliberare condiționată, dacă se precizează astfel de către statul emitent în cuprinsul certificatului;

(f) despre eventuala evadare a persoanei condamnate;

(g) despre executarea condamnării, imediat ce aceasta s-a încheiat.

Articolul 20

Consecințele transferării persoanei condamnate

1. Sub rezerva alineatului 2, statul emitent nu va proceda la executarea condamnării după ce a început executarea acesteia în statul de executare.

2. Dreptul de a pune în executare condamnarea revine statului emitent dacă acesta este informat de către statul de executare cu privire la neexecutarea parțială a condamnării potrivit articolului 19 litera (f).

Articolul 21 **Limbile folosite**

1. Dacă România are calitatea de stat de executare, certificatul, hotărârea și celelalte documente necesare vor fi traduse în limba română.

2. Dacă Regatul Norvegiei are calitatea de stat de executare, certificatul, hotărârea și celelalte documente necesare vor fi traduse în limba norvegiană sau engleză.

3. Comunicările dintre autoritățile competente ale Părților Contractante vor fi efectuate în limba engleză.

Articolul 22 **Cheltuielile**

Cheltuielile ocazionate de aplicarea prezentului tratat sunt în sarcina statului de executare, cu excepția cheltuielilor de transferare a persoanei condamnate către statul de executare și a celor ocazionate exclusiv pe teritoriul statului emitent.

Articolul 23 **Consultările**

Părțile Contractante se pot consulta în vederea găsirii unor soluții în cazuri individuale și în vederea implementării eficiente a prezentului tratat. Consultările vor avea loc direct între autoritățile competente ale Părților Contractante.

Articolul 24 **Schimbul de informații**

Autoritățile competente își transmit reciproc, cel puțin o dată pe an, informații de ordin general cu privire la cetățenii celeilalte Părți Contractante, care fac obiectul unei condamnări definitive.

Articolul 25 **Relația cu alte tratate**

Prezentul tratat va înlocui, începând cu data intrării sale în vigoare, prevederile corespunzătoare din Convenția Europeană asupra Transferării Persoanelor Condamnate, din 21 martie 1983 și din Protocolul Adițional la aceasta, din 18 decembrie 1997.

Articolul 26 **Prevederi tranzitorii**

1. Cererile primite înainte de intrarea în vigoare a prezentului tratat vor continua să fie guvernate de instrumentele juridice existente referitoare la transferarea

persoanelor condamnate. Cererile primite după această dată vor fi guvernate de prevederile prezentului tratat.

2. Prezentul tratat se aplică și executării condamnărilor pronunțate înaintea intrării sale în vigoare.

Articolul 27 **Dispoziții finale**

Prezentul tratat va intra în vigoare în cea de-a treizecea zi după ultima dintre datele la care fiecare dintre Părți i-a notificat celeilalte pe cale diplomatică îndeplinirea procedurilor prevăzute de legislația proprie.

2. Prezentul tratat poate fi modificat prin acordul scris al Părților Contractante, în conformitate cu procedura prevăzută pentru intrarea sa în vigoare.

3. Oricare dintre Părțile Contractante poate rezilia prezentul tratat, în orice moment, prin transmiterea pe cale diplomatică a unei notificări scrise. În acest caz, prezentul tratat va înceta să producă efecte după 6 luni de la data primirii notificării.

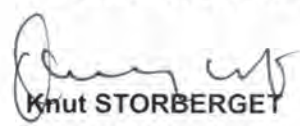
Drept pentru care, subsemnații, împuterniciți în mod corespunzător în acest scop, au semnat prezentul tratat.

Semnat la Oslo în două exemplare originale, astăzi, 20 Septembrie 2010, în limbile română, norvegiană și engleză, fiecare text fiind deopotrivă de autentic. În cazul divergențelor de interpretare, textul în limba engleză va prevala.

PENTRU
ROMÂNIA

Alina Mihaela BICA
Secretar de Stat
Ministerul Justiției

PENTRU
REGATUL NORVEGIEI

Knut STORBERGET
Ministrul Justiției și Poliției

ANEXA I

CERTIFICAT¹

¹ Prezentul certificat trebuie să fie redactat sau tradus în una dintre limbile prevăzute la articolul 22 din Tratatul dintre România și Regatul Norvegiei asupra transferării persoanelor condamnate

**menționat la articolul 4 din Tratatul dintre România și Regatul Norvegiei
asupra transferării persoanelor condamnate**

(a)

Statul emitent: ...

Statul de executare: ...

(b) Instanța care a pronunțat hotărârea prin care s-a aplicat condamnarea rămasă definitivă:

Denumirea oficială: ...

Hotărârea a fost pronunțată la (data: zi-lună-an): ...

Hotărârea a rămas definitivă la (data: zi-lună-an): ...

Numărul de referință al hotărârii (dacă există): ...

(c) Informații cu privire la autoritatea care poate fi contactată în legătură cu orice întrebări referitoare la certificat:

1. Tipul autorității: Vă rugăm marcați căsuța aplicabilă:

Autoritate centrală ...

Instanță ...

Altă autoritate ...

2. Datele de contact ale autorității precizate la litera (c):

Denumirea oficială: ...

Adresa: ...

Text as Tentatively Agreed to by the Romanian and Norwegian Delegations
Subsequent to 22-23 April Negotiations, in Bucharest

Tel.: (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului) ...

Fax: (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului) ...

Adresa de e-mail (dacă există): ...

3. Limbile în care este posibilă comunicarea cu această autoritate:

4. Datele de contact ale persoanei (persoanelor) care pot fi contactate în vederea obținerii de informații suplimentare pentru executarea hotărârii sau stabilirii de comun acord a procedurilor de transferare (nume, funcție, nr. de telefon: , fax, adresă de e-mail), dacă acestea diferă de cele de la punctul 2:

(d) Informații referitoare la persoana căreia i-a fost impusă condamnarea:

Numele: ...

Prenumele: ...

Numele avut înaintea căsătoriei (dacă este cazul): ...

Porecla, (dacă este cazul): ...

Sexul: ...

Cetățenia: ...

Numărul cărții de identitate sau codul numeric personal (dacă există): ...

Data nașterii: ...

Locul nașterii: ...

Ultima reședință/ultimul domiciliu cunoscut: ...

Limba (limbile) pe care o înțelege persoana (dacă sunt cunoscute): ...

Persoana condamnată se află: în statul emitent și urmează a fi transferată către statul de executare.

Informații suplimentare de furnizat, dacă există și dacă este cazul:

1. Fotografia și amprentele digitale ale persoanei, și/sau datele de contact ale persoanei de la care pot fi obținute aceste informații:

2. Tipul și numărul de referință al cărții de identitate sau pașaportului persoanei condamnate:

3. Tipul și numărul de referință al permisului de reședință al persoanei condamnate:

4. Alte informații pertinente privind legăturile familiale, sociale sau profesionale ale persoanei condamnate, cu statul de executare:

(e) Relația cu o eventuală cerere anterioară de extrădare sau un eventual Mandat de Arestare

A fost emisă o cerere de extrădare sau un Mandat de Arestare în vederea executării unei pedepse sau măsuri de siguranță privative de libertate

Da

Nu

A fost emisă o cerere de extrădare/un mandat de arestare în vederea efectuării urmăririi penale a unei persoane care deține cetățenia sau își are reședința în, statul de executare iar statul de executare a extrădat /predat persoana cu condiția ca aceasta să fie înapoiată în statul de executare în vederea executării pedepsei sau măsurii de siguranță privative de libertate care i-a fost aplicată în statul membru emitent

Da

Nu

(f) Motivele înaintării hotărârii și a certificatului [(dacă ați răspuns da la Căsuța (e), nu este necesară completarea prezentei căsuțe)]:

Hotărârea și certificatul sunt înaintate statului de executare deoarece autoritatea emitentă are certitudinea că executarea condamnării de către statul de executare va contribui la facilitarea reabilitării sociale a persoanei condamnate, iar:

(a) Statul de executare este statul de cetățenie al persoanei condamnate

(b) Statul de executare este statul în care locuiește persoana condamnată.

(c) Statul de executare este statul, altul decât cel prevăzut la litera (a) sau (b), a căruia autoritate competentă aprobă înaintarea către acel stat a hotărârii și a certificatului.

(g) Hotărârea prin care s-a aplicat condamnarea:

1. Hotărârea se referă la un total de ... infracțiuni.

Rezumatul faptelor și descrierea împrejurărilor în care a fost săvârșită infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data, ora și locul săvârșirii; precum și gradul de implicare al persoanei condamnate;

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) precum și prevederile legale aplicabile în baza cărora a fost pronunțată hotărârea:

2. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) precizate la litera (g) punctul 1 constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, așa cum sunt ele definite de legea statului emitent, care sunt pedepsite în statul emitent printr-o pedeapsă sau măsură de siguranță privativă de libertate al cărei maxim este de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați acest fapt marcând căsuța (căsuțele) aplicabilă(e):

- participare la un grup criminal organizat;
- terorism;
- trafic de persoane;
- exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
- trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- corupție;
- fraudă,
- spălare a produselor infracțiunii;
- contrafacere de monedă, inclusiv a monedei euro;
- fapte legate de criminalitatea informatică;
- infracțiuni împotriva mediului înconjurător, inclusiv traficul de specii de animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și șederii ilegale;
- omor și vătămare corporală gravă;
- trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostatici;
- rasism și xenofobie;
- tâlhărie;
- furt;
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciune;
- raketul și extorcarea de fonduri;
- contrafacere și piraterie de bunuri;
- falsificare de acte oficiale și uz de acte oficiale falsificate;
- falsificare de mijloace de plată;
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- trafic de vehicule furate;
- viol;
- incendiere cu intenție;
- crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- sechestrare ilegală de nave și aeronave;
- sabotaj.

3. Descrierea detaliată a infracțiunii sau infracțiunilor, altele decât cele enumerate la punctul 1:

(h) Statutul hotărârii care a aplicat condamnarea:

1. Precizați dacă hotărârea a fost pronunțată în lipsă:

- Nu.

- Da; confirmăm faptul că:

- persoana a fost informată personal, sau printr-un reprezentant împuternicit potrivit legislației statului emitent, cu privire la data, ora și locul desfășurării procedurii care a dus la pronunțarea hotărârii în lipsă, sau
- persoana a precizat unei autorități competente că nu contestă decizia.

2. Detalii privind durata condamnării:

2.1. Durata totală a condamnării: ...

2.2. Durata totală de privare de libertate executată deja în legătură cu condamnarea pronunțată prin hotărâre:

... potrivit (...) (precizați data de la care s-a făcut calculul: ziua-luna-anul): ...

2.3. Numărul de zile ce urmează a fi deduse din durata totală a condamnării din alte motive decât cele prevăzute la punctul 2.2 (de ex. amnistie, grațiere sau măsuri de clemență, etc. deja acordate în legătură cu condamnarea): ... potrivit (precizați data de la care s-a făcut calculul: ziua-luna-anul): ...

2.4. Data expirării condamnării în statul emitent:

- Nu este cazul, deoarece persoana nu este deținută în prezent

- Persoana este deținută în prezent iar condamnarea, potrivit legii statului emitent, va fi executată integral la (precizați data: ziua-luna-anul)²: ...

3. Tipul condamnării:

- pedeapsă privativă de libertate

- măsură de siguranță care implică privarea de libertate (vă rugăm specificați):

(i) Informații privind eliberarea timpurie sau condiționată:

² Vă rugăm să introduceți aici data la care condamnarea va fi executată integral (fără a lua în considerare posibilitatea unei eventuale eliberări timpurii și /sau condiționate) dacă persoana ar rămâne în statul emitent.

1. Potrivit legii statului emitent, persoana condamnată are dreptul la eliberarea timpurie sau condiționată, după ce a executat:

- jumătate din pedeapsă
- două treimi din pedeapsă
- o altă porțiune din pedeapsă (vă rugăm specificați):

2. Autoritatea competentă a statului emitent solicită să fie informată despre:

Prevederile aplicabile din legislația statului de executare în ceea ce privește eliberarea timpurie sau condiționată a persoanei condamnate;

Începutul și sfârșitul perioadei de probă a eliberării timpurii sau condiționate.

(j) Opinia persoanei condamnate:

Persoana condamnată se află în statul emitent și:

a. a solicitat înaintarea hotărârii și a certificatului

a consimțit la înaintarea hotărârii și a certificatului

nu a consimțit la înaintarea hotărârii și a certificatului (specificați motivele precizate de persoana condamnată):

b. Opinia persoanei condamnate este atașată la prezentul.

Opinia persoanei condamnate a fost înaintată statului de executare la (precizați data: ziua-luna-anul): ...

(k) Alte împrejurări pertinente în cauză (informație facultativă):

(l) Informații finale:

Textul hotărârii sau hotărârilor este atașat la certificat³.

Semnătura autorității emitente a certificatului și /sau a reprezentantului acesteia, care certifică acuratețea conținutului certificatului

Numele: ...

Funcția: ...

Data: ...

Ștampila oficială (dacă există) ...

³ Autoritatea competentă a statului emitent trebuie să atașeze toate hotărârile referitoare la cauză care sunt necesare pentru a deține toate informațiile asupra condamnării definitive care urmează a fi executată. De asemenea, va fi atașată și traducerea hotărârii sau hotărârilor.

NOTIFICAREA PERSOANEI CONDAMNATE

Sunteți informat prin prezenta cu privire la decizia ... (autoritatea competentă a statului emitent) de a transmite hotărârea pronunțată de ... (instanța competentă din statul emitent) din data de ... (data hotărârii) ... (numărul de referință; dacă există) către ... (statul de executare) în vederea recunoașterii și executării condamnării aplicate prin aceasta în conformitate cu Tratatul dintre România și Regatul Norvegiei asupra Transferării Persoanelor Condamnate.

Executarea pedepsei va fi guvernată de legea ... (statul de executare). Autoritățile acestui stat vor deține competența de a decide asupra procedurilor de executare și de a stabili toate măsurile referitoare la aceasta, inclusiv motivele de acordare a eliberării timpurii sau condiționate.

Autoritatea competentă din ... (statul de executare) trebuie să deducă integral din durata privării de libertate de executat, perioada de timp executată deja în privare de libertate în legătură cu condamnarea. Condamnarea poate fi adaptată de către autoritatea competentă a ... (statul de executare) numai dacă este incompatibilă prin durată sau natură cu legea aceluși stat. Pedepsa rezultată în urma adaptării nu poate fi mai severă prin natură sau durată decât cea pronunțată în ... (statul emitent).

Anexa II Enumerarea legislației relevante

Legislație norvegiană

- Legea privind transferarea persoanelor condamnate, din 20 iulie 1991, nr. 67
- Codul de procedură penală din 22 mai 1981, nr. 25
- Legea privind executarea pedepselor din 18 mai 2001, nr. 21
- Codul penal general civil norvegian din 22 mai 1902, nr. 10

Întreaga legislație relevantă poate fi găsită online pe www.lovdata.no

Legislația română

- Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală
- Legea nr. 296/21 decembrie 2011, de ratificare a tratatului dintre România și Regatul Norvegiei privind transferarea persoanelor condamnate
- Codul penal
- Codul de procedură penală
- Legea nr. 254/2014, privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Anexa III Studii de caz

Cazuri de transfer – din Norvegia în România

1. Cetățean român, bărbat, 29 de ani

Cererea a fost inițiată de către Ministerul Norvegian al Justiției și Siguranței Publice, în baza tratatului bilateral. Dl. X a fost condamnat la o pedeapsă de 8 ani închisoare pentru 5 infracțiuni de furt și tâlhărie. Instanța care a dispus condamnarea a ținut cont, între altele, de antecedentele sale penale în România. Cererea a fost întocmită sub forma certificatului din art. 4 al tratatului. În cuprinsul certificatului, infracțiunile au fost bifate din lista de la pct. 2. Persoana condamnată a consimțit la transferare, procedura a fost inițiată la solicitarea sa. În acest context, nu s-a aplicat regula specialității. Certificatul a fost însoțit de declarația persoanei condamnate și de hotărârile judecătorești (în primă instanță și în apel).

Sesizarea a fost soluționată de Curtea de Apel București. Instanța a constatat că nu este necesară verificarea dublei incriminări, că hotărârea judecătorească este definitivă și executorie, că fracțiunea din pedeapsă rămasă de executat este mai mare de 6 luni, că persoana condamnată este cetățean român (informație furnizată de către statul emitent și verificată de către parchetul competent). Instanța a recunoscut sentința și a dispus executarea pedepsei în România. În vederea deducerii arestării preventive, au fost solicitate informații suplimentare din statul emitent.

Hotărârea a fost notificată persoanei condamnate, care nu a declarat apel. În acest context, hotărârea prin care s-a dispus transferarea a rămas definitivă, și Ministerul român de Justiție a informat statul emitent în acest sens. Pe cale de consecință, a fost primită o scrisoare din partea autorității competente norvegiene, cuprinzând acordul final la transferare.

Procedura de predare a fost adusă la îndeplinire de către Biroul Interpol norvegian, în cooperare cu colegii români. Persoana condamnată a fost adusă în România de către o escortă a poliției norvegiene.

2. Cetățean român, bărbat, 23 de ani

Dl. Y, cetățean român, a fost condamnat la o pedeapsă de 2 ani și 8 luni, pentru tâlhărie în formă agravată. A fost întocmit certificatul, în care a fost bifată căsuța corespunzătoare de la pct. 2 (infracțiune pentru care nu se efectuează verificarea dublei incriminări).

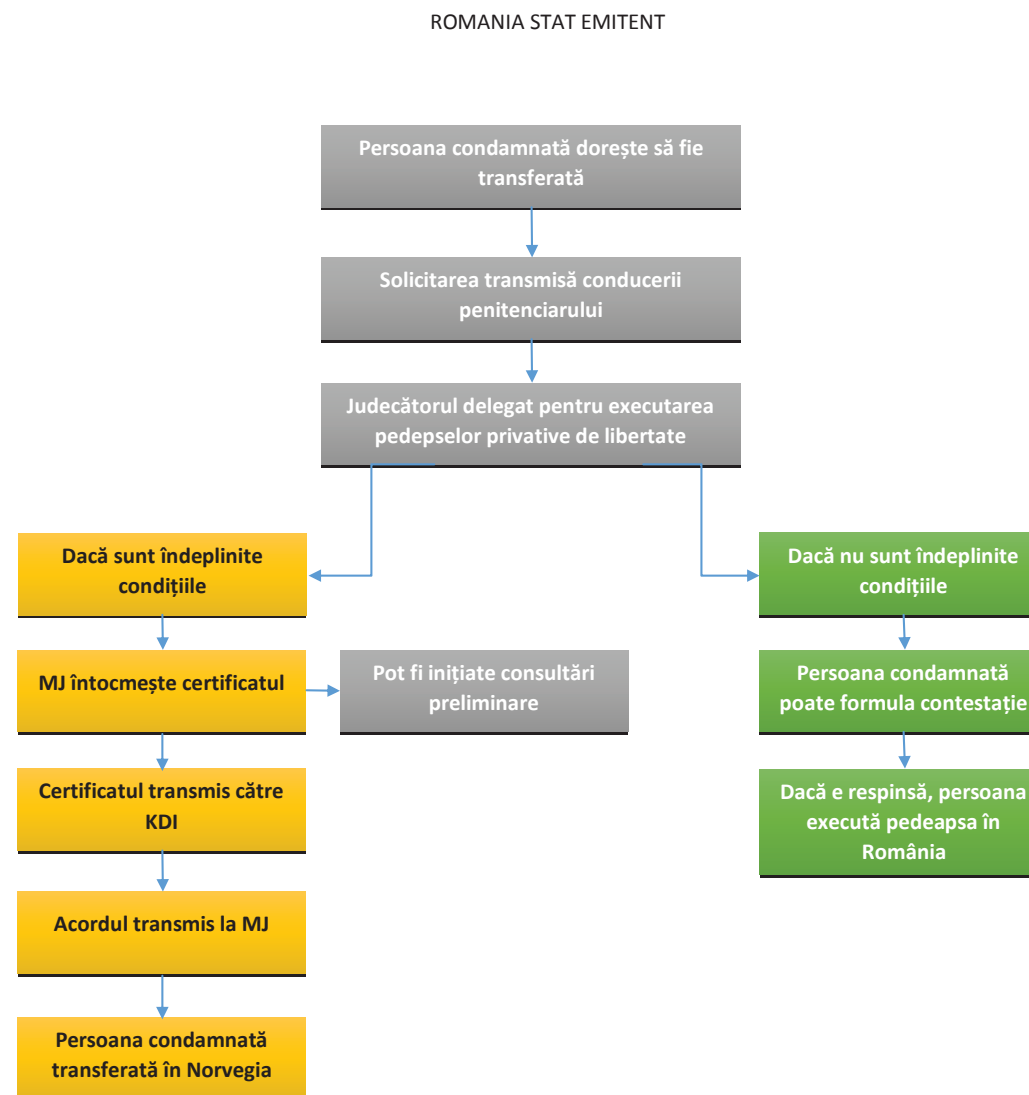
În acest caz, persoana condamnată nu și-a dat consimțământul la transferare, dar certificatul a fost totuși transmis, conform art. 6 alin. (2) lit. a) din tratatul bilateral, în condițiile în care este cetățean român și are reședința în România. Această cerință a fost verificată de către parchet, prin intermediul direcției competente din Ministerul Afacerilor Interne. Autoritățile române au luat de asemenea în considerare faptul că instanța norvegiană a constatat că dl. Y nu avea o locuință stabilă în Norvegia.

Autoritatea competentă română a urmat procedura standard în cauzele de transfer, înaintând documentele către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, care a procedat la sesizarea instanței. Instanța a analizat lucrările dosarului și a hotărât că sunt îndeplinite condițiile pentru transferare. În cuprinsul hotărârii, a fost făcută o referire distinctă la compatibilitatea pedepsei cu legea română.

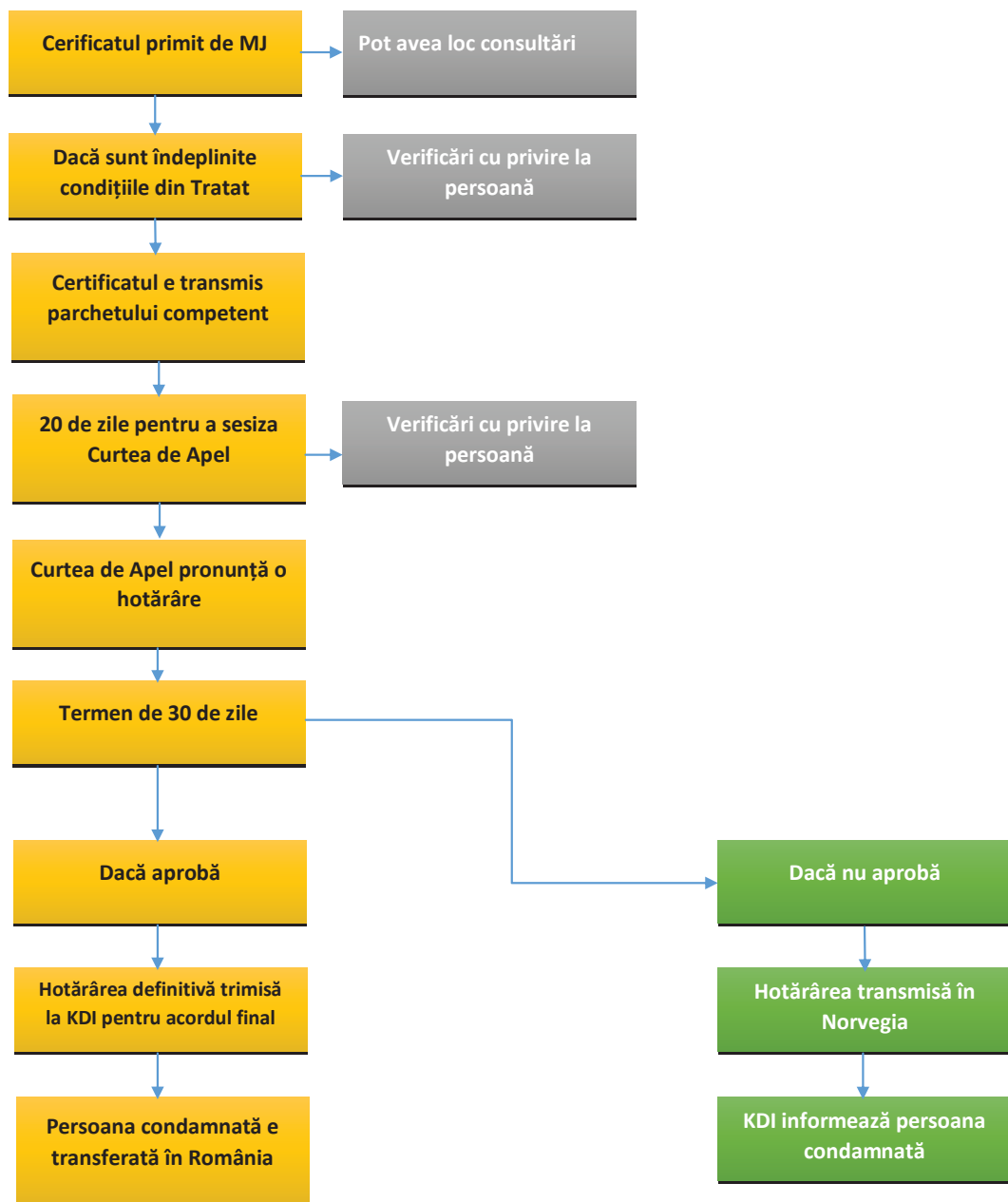
După ce hotărârea de admitere a rămas definitivă, autoritatea competentă norvegiană a fost informată și și-a dat acordul final. Birourile Interpol din România și din Norvegia au fost informate în acest sens. Potrivit procedurii standard, Administrația Națională a Penitenciarelor a fost informată, cu o mențiune specială privind aplicarea principiului specialității în speță.

Persoana condamnată a fost transferată de către o escortă a poliției norvegiene.

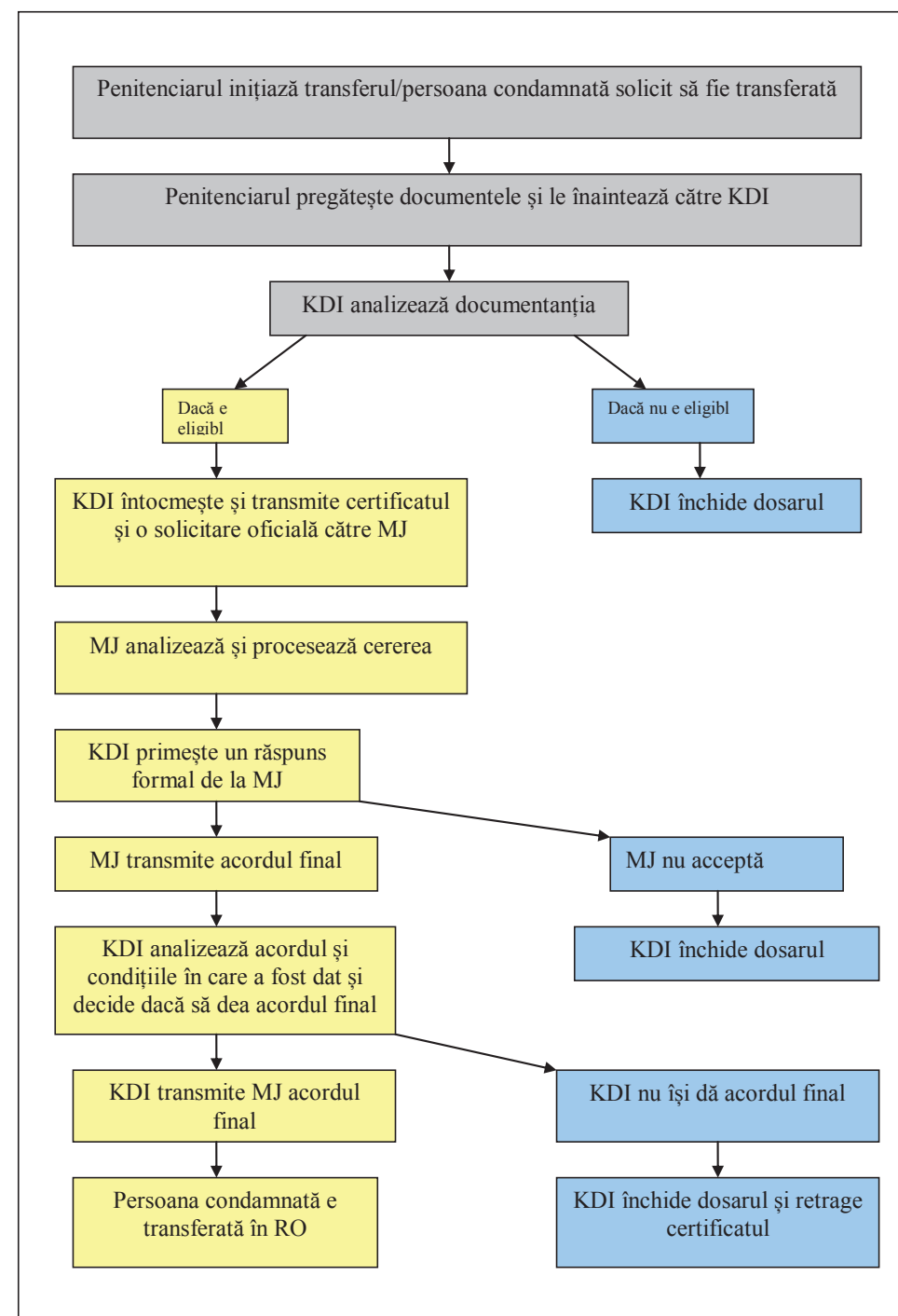
Anexa IV Diagrama procedurilor conform Tratatului bilateral

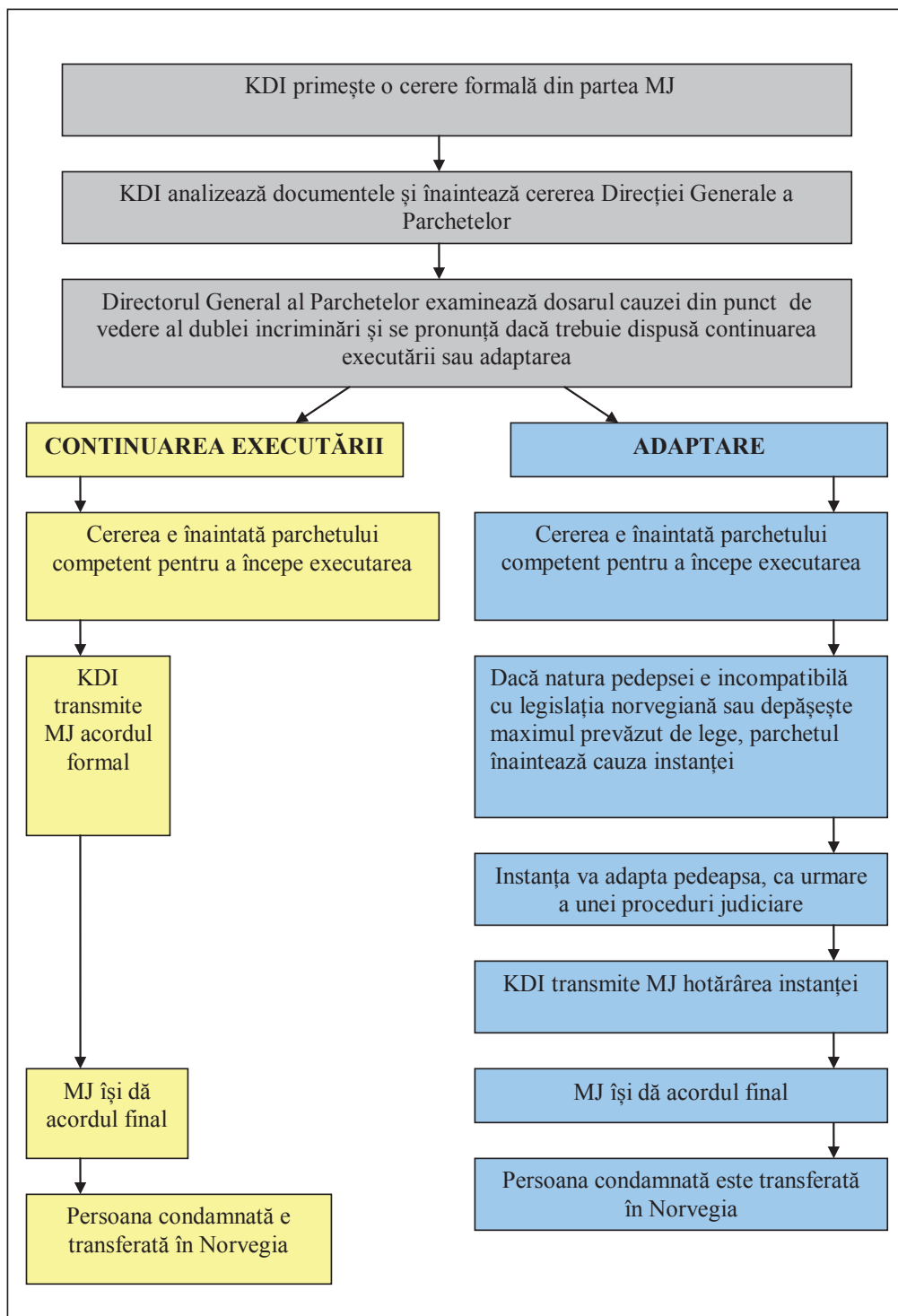
ROMANIA STAT DE EXECUTARE

Norvegia stat emitent

Norvegia stat de executare

Anexa V Date de contact ale autorităților competente

Norvegia

Direcția Serviciilor Corecționale Norvegiene
 PO Box 694, 4305 Sandnes
 Adresa: Skedsmogata 5.N- 2000 Lillestrøm, Norway
 Tel: (+47) 40438800
 Fax: (+47) 40438801
 Email: postmottak-8005@kriminalomsorg.no

România

Direcția Drept Internațional și Cooperare Judiciară
 Serviciul cooperare judiciară internațională în materie penală
 Adresă: Str. Apolodor nr. 17, sector 5, București, cod poștal 050741
 Tel: (+40) 372.04.10.85
 Fax: (+40) 372.04.10.79; Fax: (+40) 372.04.10.84
 Email: transfer@just.ro

Prin granturile SEE și norvegiene, Islanda, Liechtenstein și Norvegia contribuie la reducerea disparităților sociale și economice și la consolidarea relațiilor bilaterale cu țările beneficiare din Europa. Cele trei țări cooperează strâns cu Uniunea Europeană prin Acordul privind Spațiul Economic European (SEE).

Pentru perioada 2009-2014, valoarea granturilor SEE și norvegiene se ridică la 1,79 miliarde €. Contribuția Norvegiei se ridică la aproximativ 97% din valoarea totală a finanțării.

Granturile sunt disponibile pentru ONG-uri, instituții de cercetare și academice, precum și sectoarele public și privat din cele 12 noi state membre ale UE, Grecia, Portugalia și Spania. Există o cooperare extinsă cu entitățile din statele donatoare iar activitățile finanțate prin aceste granturi pot fi derulate până în anul 2016.

Domeniile cheie pentru care se acordă finanțare sunt protecția mediului și schimbările climatice, cercetare și burse, societatea civilă, sănătate și copii, egalitatea de gen, justiție și patrimonial cultural.